

จะก็หมัดก็ไม่ทวน ก็ยกก็ไม่กลัว
เธอจะ Knock out ด้วยหัวใจติดปลายนม

ศึกที่สุดขั้ว

แม่พัวสุดขอบ

อัญญาณี

1

หมอดูหรือหมอเตา

“โธ่! ไม่แน่ว่าจริงนี่หว่า เก่งจริงอย่าหนีสิวะ ไอ้ลูกหมา ไอ้หน้า
ตัวเมีย”

ผู้พูดถลกแขนเสื้อทั้งสองขึ้น ชี้นิ้วไปยังร่างชายคนหนึ่งทีวี่งหนีเธอ
อย่างไม่คิดชีวิต จากนั้นทำเอวมองคนผู้นั้นอย่างแค้นเคือง พร้อมพูด
ไล่หลังดังลั่น

“อย่าให้เจออีกครั้งนะ ถ้าเจอเมื่อไหร่ แม่จะเตะให้กันยวบ ม้ามทะลุ
ฟันหัก แก้มโย้เลยคอยดู”

เสียงที่ดังลั่นซอຍเรียกความสนใจจากบ้านใกล้เรือนเคียงที่ดูเหมือน
จะซาชินกับเสียงและท่าทางนักเลงโตของหญิงสาว อีกทั้งยังไม่มีใครกล้า
ว่าเธอสักคน ใครล่ะจะไปกล้ายุ่งกับนักมวยหญิงสมัครเล่นหรือมาเพี้ยแห่ง
ซอยต้นมะขาม ใครกล้าแหย้มจะเจอทั้งหมดทั้งเท่าที่สุดแสนจะหนัก
ของเธอไม่รู้ตัว

“พี่ปรางไปทำอย่างนั้นกับพี่ลากไต่ยังงิ ดูสิวี่งหนีไปโน่นแล้ว”

อุ้งนหรืออสิริยา น้องสาวคนเล็กของภักทริยา เจ้าของค่ายมวย
จำตาบ ศิษย์จอมทอง ที่รับสืบทอดจากบิดา แอ่กับพี่สาวซึ่งยื่นทำท่าทาง
เอาเรื่องหน้าบ้าน

“ก็ไอ้คนนี่ไม่ใช่หรือที่แกบอกว่าจะชอຍมายุ่งวุ่นวายกับแก จนแก

ราคาถูกลง พี่ก็จัดการให้แล้วไง เห็นรีเปลาว่ามันวิ่งหางจุกตูดไปโนนแล้ว
โอ้! นี่ก็ว่าจะแน่”

ภทรียาไม่ได้มีหน้าที่แค่ดูแลกิจการของบิดาเท่านั้น แต่ยังเป็น
หัวหน้าครอบครัว เลี้ยงมารดา เลี้ยงน้องสาวคนเล็ก และเลี้ยงลูกสาวของ
น้องสาวคนรองที่เสียชีวิตไปเมื่อสี่ปีก่อน ภทรียาจึงเป็นคนเข้มแข็ง
เด็ดเดี่ยว ไม่ยอมคน และเป็นที่พักพิงของทุกคนในครอบครัว ใครมาแหย่
กับคนในครอบครัวของเธอ รับรองได้ว่าเจ็บจนจุก

“ใช้พี่ลากที่ไหนกันล่ะพี่ปราง พี่ลากเขามาส่งองุ่นต่างหาก”
น้องสาวแย้ง ท่าทีของภทรียาเปลี่ยนไปทันที เธอทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ลดมือ
ที่เท้าเอวลง

“แล้วก็ไม่บอกตั้งแต่แรก” นางมารร้ายแห่งซอยต้นมะขามแก้ตัว
หน้าตาเฉย “องุ่นบอกพี่ข้าเองนะ ช่วยไม่ได้ พี่ฝากไปขอโทษไอ้ลาก
คนนั้นด้วยก็แล้วกัน พี่ไปละ” จากนั้นก็เดินเข้าบ้านหน้าตาเฉย

“พี่มะปรางเป็นอย่างนี้ทุกที น่าจะฟังกันก่อน”

อิสริยาารู้ดีว่าพี่สาวสุดแสบหวังดีและเป็นห่วงเธอมากแค่ไหน เพราะ
พี่สาวคนนี้ไม่ต้องการให้เธอเป็นเหมือนนวิรียา พี่สาวคนที่สองที่จบชีวิตลง
ด้วยอุบัติเหตุเมื่อหลายปีก่อน ภทรียาจึงคุมเข้มผู้ชายที่เข้ามาใกล้ชิดเธอ
สแกนจนแทบจะเห็นกระดูกก็ว่าได้ ด้วยกลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย

“อะไรกันอีกล่ะองุ่น พี่แกไปสร้างวีรกรรมอะไรอีก” วลัยพร มารดา
สุดที่รักถามขณะเดินออกมาจากบ้าน สวนทางกับบุตรสาวคนโตพอดี

“จะอะไรอีกล่ะแม่ พี่ปรางลุยผิดคนนะสิ ไม่ถามอะไรสักคำ มาถึง
ก็ออกฤทธิ์เลย” คนถูกถามตอบมารดาด้วยสีหน้าละห้อยละเหี่ย

“แห่มๆ นิสัยตบไว้ก่อนพอสอนไว้ก็ไม่หายเลยนะ ไม่ถามไม่ไถ่
ขัดได้แม่เป็นขัด หัววอย่างนี้แล้วเมื่อไหร่จะมีผิววะ สงสัยขึ้นต้องซื้อหมูบ้าน
คานทองนิเวศนี่ให้พี่แกอยู่ซะแล้ว” ผู้เป็นแม่พูดเชิงประชด

“ถ้ารอให้มีผู้ชายมาจีบ มีหวังขึ้นคานเหมือนที่แม่พูดแน่ๆ” ลูกสาว

คนเล็กเห็นฟ้องด้วย

“แม้ก็ว่าอย่างนั้น ใครจะกล้ามาจับ ใครพูดไม่เข้าหูเข้าหน้อยก็ไล่ชก ไล่เตะเขาซะงั้น แกรมยังไล่เตะเปิดจนผู้ชายหงอกันทั้งบาง พี่แกมีแววเป็นสาวโสดโหนดคานทองแน่ๆ” วลัยพรคาดเดาอนาคตลูกสาวคนโตแบบตาเห็น และคิดว่าไม่ผิดจากที่คาดเดาเป็นแน่

“เอาน่าแม่ ไม่แน่นะ บางทีอาจมีพระเอกใจกล้าเข้ามาประชิดตัวพี่ปราง ไม่กลัวหมัด ไม่กลัวเท้าของพี่ปรางแล้วจับพี่ปรางก็ได้นะแม่” อิศริยาพูดอย่างมีความหวัง แม้ว่าจะน้อยนิดก็ตาม

“แล้วแต่บุญแต่กรรมก็แล้วกัน เข้าบ้านเถอะ แม่ทำกับข้าวเสร็จแล้วจะได้กินกัน” คนเป็นแม่พูดตบตบ ก่อนจะหมุนตัวเดินเข้าบ้านชั้นเดียว ซึ่งสร้างมาจากน้ำพักน้ำแรงของนางกับสามีที่เสียชีวิต วลัยพรไม่รู้ว่า จะรักษาบ้านนี้ไว้กับตัวได้นานแค่ไหน เนื่องจากหนี้สินที่มากกว่ารายรับ กำลังปีบริตนางและคนในครอบครัวอย่างหนัก ทว่าทุกชีวิตที่อาศัยในบ้านหลังนี้ ไม่มีใครสักคนที่ย่อท้อหรือสิ้นหวัง ทุกคนมีความหวังว่าสักวันหนึ่ง จะปลดหนี้สินทุกบาททุกสตางค์ให้จงได้

สุมนาเดินทางถึงอุ้งสั้มตำปาร้ารสแซ่บ น้ำตกหมู ไก่ย่าง และ
ข้าวเหนียวร้อนๆ เข้ามาในค้ายมวยจำดาบ ศิษย์จอมทอง อาหารโปรดของเธอกับภทริยาเพื่อนรัก เธอรู้สึกกระชุ่มกระชวยทุกครั้งเมื่อเดินเข้ามาในค้ายมวย เพราะได้เห็นผู้ชายล่ำบึ้กอวดมัดกล้ามเนื้อข้อมมวยกันอย่างชะม๊กเขม้น บางคนเตะกระสอบทราย บางคนกระโดดเชือก บางคนข้อมมวยอยู่บนเวทีกับเทรนเนอร์ ส่วนคนที่เธอมาหากำลังข้อมลงนมกับจำเอก ครูมวยที่ปั้นมะปราง ลูกจำดาบ ศิษย์จอมทอง ตั้งแต่เริ่มหัดชกมวยครั้งแรก พอภทริยาเห็นเพื่อนเดินมาหาจึงหยุดข้อมแล้วทำเอวมองหน้าเพื่อน

“ไหนแกบอกฉันว่าจะมาตอนเย็น แล้วมาทำไมตอนนี้” ภทริยาทัก

คนถูกทักยังไม่ตอบคำถาม แต่กลับพนมมือไหว้และทักทายจำเอนก่อน

“สวัสดิ์ค่ะครูจ๋า ไม่เจอครูตั้งนาน คิดถึงกระแต่บ้างไหมจ๊ะ”

“เอ็งนี่ทำอะไรจะรั้วหนักเหมือนไฉ่ปร่างมันนะ เอ็งกับข้าเพิ่งเจอกันเมื่อวานนี่เอง ยังจะมาพูดว่าไม่ได้เจอตั้งนาน” จำเอนเขกหัวสุมณฑาไม่แรงมากอย่างมันเขี้ยวคำพูดเกินจริงของสุมณฑา

“อ้าวครู ไหงมาว่าปร่างรั้วละ คนสวยๆ อย่างปร่างไม่มีรั้วหรอก มีแต่น่ารัก สวยสะดุดตา สะดุดใจ” คนถูกพาดพิงโวยกลับ แถมทำยด้วย การพูดเข้าข้างตัวเอง ทำให้โดนจำเอนเขกหัวอีกคน

“วันนี้พอแค่นี้ก่อนละกัน พรุ่งนี้ต้องมาซ่อมแต่เช้านะ ใกล้เคียงแข่งแล้วจะมัวมาอ่อนซ่อมไม่ได้”

“รับทราบครับม” เจ้าของค่ายมวยพูดเสียงหนักแน่นพร้อมตะเบะ ก่อนจะพนมมือไหว้จำเอนที่เดินไปยังห้องพักผ่อนมวยเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวกลับบ้าน

“ฉันซื้อส้มตำป่าเหี้ยดมาฝากแถมด้วยนะ ไปกินกันดีกว่า” สุมณฑาโชว์ถุงส้มตำให้เพื่อนดู

“แกบอกฉันว่าจะมาตอนเย็นไม่ใช่หรือ แล้วมาทำไมชะห้วงวัน” ภทรียาถามคำถามเดิมอีกครั้ง ขณะถอดนวมแล้วนำไปวางไว้ตรงชั้นวางนวม

“ห้วงวันที่ไหน นี่มันเที่ยงแล้วนะ ที่ฉันมาก่อนเวลาเพราะกะว่ากินส้มตำเสร็จจะชวนแกไปดูหมอดูโง่ง” สุมณฑาตอบเพื่อน

“อีกแล้วหรือ แกเพิ่งไปดูมาเมื่อเดือนที่แล้วเองนะ จะไปดูอะไรบ่อยๆ”

“แต่หมอดูคนนี่เขารู้กันว่าแม่นมากเลยนะแก แม่นอย่างกับตาเห็น” หญิงสาวตอบขณะเดินไปหยิบภาชนะมาวางบนโต๊ะ ก่อนจะแกะถุงอาหารที่ซื้อมาเทใส่จาน

“แกจะดูอะไรหนักหนา ดูไปก็เท่านั้น ถ้าดูแล้วดวงเกดีก็ดีไป แต่

ถ้าไม่ดีแกก็ต้องมานั่งกลุ้มใจ สู้ไม่ดูซะเลยดีกว่า”

ภัทรียาพูดจบก็จกข้าวเหนียวกับส้มตำใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ ไม่ใช่ว่าเธอไม่เชื่อเรื่องโหราศาสตร์ แต่เธอคิดว่าการรู้อนาคตล่วงหน้าจากคำทำนายที่ไม่รู้ว่าแม่นจริงหรือไม่ มันเป็นทุกข้ออย่างหนึ่ง หากคำทำนายดีก็ดีไป แต่ถ้าผลลัพธ์เป็นไปทางตรงข้ามล่ะ มันคือความทุกข์พุ่งเข้าในใจ

“แต่หมอดูคนนี้ พี่เอิบบอกว่าแม่นมากๆ เลยนะ แม่นเหมือนตาเห็น ขนาดดารา นักร้อง หรือนักการเมืองคนดังๆ ยังมาดูเลยนะแก” สุมณฑาเล่าเรื่องหมอดูที่มีความน่าเชื่อถือให้เพื่อนรักฟัง

“ถ้าแม่นขนาดที่แกว่ามา ค่าหมอดูมันไม่แพงหุ้หรือ แกมีปัญหาจ่ายหรือไง”

“แพงเพ็งที่ไหนกัน ราคาย่อมเยา ค่าครูแค่ห้าสิบบาทเอง”

คนที่กำลังจะเอาไก่ย่างใส่ปากถึงกับชะงักค้าง จำนวนเงินค่าหมอดูที่เพื่อนรักบอกว่าแม่นสุดแม่น มันถูกมากหากเทียบกับกิตติศัพท์ที่เพื่อนกล่าวมา

“เฮ้ย! ห้าสิบบาทจริงหรือแก แกฟังมาผิดหรือเปล่า อาจจะห้าพันเก้าร้อยเก้าสิบบาทก็ได้นะ”

“ห้าสิบบาทจริงๆ แก พี่เอิบไปดูมาราคานี้ ไม่ผิดหรอก” สุมณฑากินส้มตำไปด้วยตอบเพื่อนไปด้วย

“แล้วแม่นจริงหรือเปล่า”

ตอนแรกภัทรียาทำเหมือนไม่สนใจ แต่พอสุมณฑายืนยันราคา ค่าหมอดูที่ตัวเองจ่ายได้ จึงเกิดความสนใจขึ้นทันควัน

“แม่นสุดๆ พี่เอิบบอกว่า ทายอะไรมาถูกหมดเลย เป๊ะมากๆ เลยนะแก” สุมณฑาย้ำ “โดยเฉพาะเรื่องเนื้อคู่นะแกเอ๊ย แม่นยิ่งกว่าแม่น พี่เอิบเล่าให้ฉันฟังว่าหมอดูคนนี้ออกได้เลยนะว่าจะได้เจอเนื้อคู่วันไหน คนไทยหรือต่างชาติ บางรายก็บอกเลยนะว่าจะเจอกันที่ไหน”

“ขนาดนั้นเชียวหรือ มันจะแม่นเกินไปหรือเปล่าเนี่ย”

“แม่นจริงแกล ฉันถึงชวนแกลไปพิสูจน์ให้รู้กับตัวไถ่ว่ามันแม่นจริงไหม เพราะฉะนั้นกินส้มตำเสร็จเราไปดูหมอดูกัน” สุมนทาสรูป

“โอเค ตามนั้นเพื่อน” ภัทรียารับคำง่ายตายเพราะอยากพิสูจน์ด้วยตัวเองว่า หมอดูคนนี้จะมีความแม่นยำมากน้อยแค่ไหน

สองสาวเพื่อนรักก้าวลงจากรถประจำทางเมื่อถึงจุดหมาย

ทั้งคู่เดินเข้าไปในซอยใกล้ป้ายรถเมล์ และโดยสรวทต่อด้วยรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมีสังคมต่างชนชั้นอยู่ในซอยเดียวกัน ต้นซอยถึงกลางซอยจะเป็นย่านคนมีฐานะ เต็มไปด้วยหมู่บ้านจัดสรรหรูหรา ราคาแต่ละหลังไม่ต่ำกว่าสิบล้านบาท พื้นที่กลางซอยไปแล้วก็เป็นบ้านเดี่ยวที่ส่วนใหญ่เป็นไม้ทั้งหลัง ซึ่งเป็นบ้านของคนที่อยู่มาดั้งเดิมหลายสิบปี ก่อนจะมีหมู่บ้านชื่อดังเสียอีก แต่พอผ่านไปเกือบถึงท้ายซอยก็จะเป็นชุมชนไก่อแจ้ ซึ่งคนที่อาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนี้มีคุณภาพชีวิตและสุขอนามัยไม่ดีนัก ส่วนใหญ่จะเป็นคนหาเช้ากินค่ำหรือผู้ใช้แรงงาน

“แกลเนใจนะกระแต ว่าหมอดูที่แกลบอกอยู่ในชุมชนนี้”

ภัทรียาถามเพื่อความมั่นใจหลังจากที่วินมอเตอร์ไซด์จอดรถหน้าปากทางเข้าชุมชนไก่อแจ้ เพื่อนรักบอกเธอว่ามีดารา นักร้อง และนักการเมือง รวมทั้งบุคคลมีชื่อเสียงพากันมาดูหมอดูอย่างต่อเนื่อง ภัทรียาจึงคิดว่าที่อยู่ของหมอดูคนนี้น่าจะเป็นบ้านหลังใหญ่ ห้องแถว หรือสถานที่ที่ดีกว่านี้ ซึ่งตอนแรกเธอคิดว่าน่าจะอยู่ละแวกบ้านจัดสรรราคาแพงหรือไม่ก็แถวกลางซอย แต่มันผิดคาดอย่างสิ้นเชิง

“ที่นี่แหละ ไม่ผิดหรอก” สุมนทาทอบเพื่อน

“อยู่ในชุมชนนี้เนี่ยนะ” ภัทรียาถามด้วยน้ำเสียงที่คาดไม่ถึง “ซัวร์หรือเปล่าแกล”

“ซัวร์สิ พี่เอิบบอกว่าเดินเข้าไปในชุมชนจนเจอแยกแรกก็เลี้ยวขวาเดินตรงไปเรื่อยๆ จนถึงลานกว้างของชุมชน หมอดูจะนั่งอยู่บนแคร่ไม้ไผ่

มะยม หมอดูคนนี้ก็เลยถูกเรียกว่า หมอดูมะยม”

“หมอดูมะยม” ภัทรียาทวนชื่อหมอดูเสียงค่อนข้างดัง “ชื่อไม่น่าเชื่อถือเลยนะแก”

“เราก็ต้องมาพิสูจน์ด้วยตัวเองไม่ว่าจะแม่นจริงหรือเปล่า ฉันว่าเรารีบไปกันเถอะ เพื่อควียว มาก่อนได้ดูก่อน”

สุมนทาจุ้งมือเพื่อนรักที่มีสีหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งแต่ก็เดินตามเข้าไปในซอย เพราะถึงอย่างไรก็มาถึงที่นี่แล้ว เข้าไปพิสูจน์ความแม่นก็ไม่มีอะไรน่าเสียหาย

สองสาวเดินมาถึงจุดหมายในอีกไม่กี่นาทีต่อมา สายตาของทั้งคู่มองต้นมะยมที่มีชายสูงวัยกำลังนั่งสูบบุหรี่อยู่บนแคร่ ด้านบนมีฝืนผ้าใบกันแดดกันฝน แต่ที่น่าแปลกในสายตาก็คือ หมอดูที่เพื่อนรักบอกว่าเป็นแม่นักแม่นหนา เหตุใดตอนนี้ถึงไม่มีลูกค้ำมาดูดวงเลยสักคน

“กระแต แกมาถูกที่หรือเปล่า ทำไมไม่มีคนมาดูดวงเลยสักคนล่ะ” ภัทรียาถามเพื่อนเมื่อเดินเข้าไปหาหมอดูแม่นๆ

“คนที่มาดูดวงอาจจะกลับแล้วก็ได้นะ” สุมนทาก็แปลกใจเช่นกัน “คนไม่มีก็ตีเหมือนกันนะ เราจะได้ไม่ต้องคอยคิดง”

สุมนทาจุ้งเพื่อนเดินไปหาชายสูงวัยที่มองมายังลูกค้ำรายใหม่ พอเดินมาถึงที่หมายทั้งคู่ก็นั่งลงบนแคร่ ให้อหมอดูต้นมะยมเป็นอันดับแรก

“หนูสองคนมาดูดวงคะคุณลุง” สุมนทาบอกความตั้งใจ

“แล้วใครจะดูก่อนล่ะ เอ็งรึนั่งหนูคนนี้ แต่ข้าอยากดูให้เอ็งก่อน” หมอดูพูดคล้ายจะตัดสินใจแทน

“ได้ค่ะ ดูให้หนูก่อนก็ได้” สุมนทารีบแบมือทั้งสองข้างยื่นไปตรงหน้าชายสูงวัย

“ใครว่าข้าจะดูลายมือให้เอ็ง ข้าดูลายเท้าต่างหาก”

สุมนทาเก็บมือกลับมาแทบไม่ทัน ยิ้มเจื่อนแก่แก้อ ก่อนจะยื่น

ฝ่าเท้าให้หมอดันมะยมดูดวงให้

“เอ็งอยากรู้เรื่องอะไร” ชายสูงวัยถาม “ถามได้แค่สองข้อนะ”

กฎของหมอดันมะยมมีอยู่ว่า คนที่มาดูดวงจะถามในเรื่องที่อยาก
รู้ได้แค่สองเรื่องเท่านั้น แม้ว่าคนใหญ่คนโต ดารา นักร้อง หรือผู้มีชื่อเสียง
มาดูก็ไม่มีสิทธิ์เหนือคนอื่น

“เรื่องงานจะ หนูเพิ่งไปสมัครงานเมื่อวานขึ้นนี้ หนูจะได้งานใหม่
คะ” สุมณฑาถามคำถามแรก

“ได้ พรุ่งนี้เอ็งรอโทรศัพท์จากเขาได้เลย”

สุมณฑายิ้มแป้นกับคำตอบที่ได้รับแล้วรีบถามต่อ “แล้วเรื่องเนื้อคู่
ล่ะคะ หนูจะได้แต่งงานเมื่อไหร่ หนูเจอเนื้อคู่หรือยัง” เธออยากรู้ข้อนี้ที่สุด

“เดี๋ยวเอ็งก็เจอเนื้อคู่แล้ว เอ็งจะได้แต่งงานเดือนตุลาค่ำปีนี้หน้า”

สุมณฑายิ้มกว้าง แสดงว่าทั้งเรื่องงานและเรื่องความรักของเธอ
กำลังไปได้สวย เธอช่างโชคดีสองต่อจริง ๆ

“ขอบคุณค่ะลุง นี่ค่าดูหมอดะ”

สุมณฑาควักเงินจำนวนห้าสิบบาทใส่พาน พนมมือไหว้อีกครั้ง
ก่อนจะขยับตัวเพื่อให้เพื่อนรักได้ดูดวงบ้าง ภทริยายื่นฝ่าเท้าให้หมอดู
ตรวจดูดวงชะตา ชายสูงวัยก้มมองฝ่าเท้าสลับกับมองหน้าภทริยาหลาย
ครั้ง

“เอ็งอยากรู้เรื่องอะไร ถามมาได้เลย”

“ปรางอยากรู้ว่า ปรางจะรักษาค่ายมวยของพ่อได้หรือเปล่าคะ”
ภทริยาถามเรื่องที่ต้องการรู้มากที่สุดเรื่องหนึ่งก็ว่าได้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่
เธอกังวลและเป็นห่วง แม้ว่ามันจะเป็นภาระอันหนักอึ้งก็ตาม

“ได้” หมอดูตอบสั้น ๆ คนที่ได้รับคำตอบยิ้มกว้าง แต่ก็ต้องหุบยิ้ม
เพราะไม่รู้ว่าหมอดูจะคู่กับหมอดะ หรือแค่ตอบให้เธอสบายใจ

“คำถามต่อไปล่ะ”

“แล้วถ้าปรางรักษาค่ายมวยของพ่อต่อไปได้ ปรางจะรักษาได้นาน

แค่นั้นคะ”

“นานตลอดชีวิตของเอ็ง” หมอตอบทันทีโดยไม่ต้องตรวจดูฝ่าเท้าของภทรียาซ้ำ “ข้ารู้ว่าเอ็งไม่เชื่อความแม่นยำในการดูดวงของข้า แต่เชื่อข้าเถอะว่าเอ็งจะเป็นนักมวยหญิงที่มีชื่อเสียง นำพาค่ายมวยของพ่อเอ็งไปสู่ความสำเร็จ แล้วเอ็งจะมีนักมวยในค่ายเพิ่มมากขึ้น เป็นค่ายมวยที่ใหญ่ไม่แพ้ใคร”

ชายสูงวัยพูดเหมือนนั่งอยู่กลางใจภทรียา รู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ และคำพูดของคนสูงวัยก็ทำให้สองสาวถึงกับอึ้ง

“ดูดูแม่นมาก ๆ เลยคะ รู้ด้วยว่าปรางไม่เชื่อเรื่องพวกนี้” เสียงของสุมณฑาดังขึ้น ดวงตาของเธอสื่อถึงความเลื่อมใสในตัวหมอผู้ต้นมะยมกับความแม่นยำสมคำร่ำลือ

“แล้วเอ็งเชื่อข้ารึยังล่ะ ถ้ายังไม่เชื่อ ข้าจะดูเรื่องเนื้อคู่แถมให้เอ็งอีกเรื่อง และถ้าเกิดว่าเรื่องที่ข้าดูให้เอ็งเป็นจริงขึ้นมา เอ็งจะต้องไปเลี้ยงอาหารกลางวันเด็กในศูนย์เด็กเล็กกลางชุมชนไก่แจ้ ตกลงไหม”

หมอผู้ทำพิธีจนความแม่นยำในการทำนาย ภทรียาลังเลอยู่ชั่วขณะก่อนจะรับคำท้าทาย

“ได้ค่ะ ตกลงตามนั้น”

“เนื้อคู่ของเอ็งกำลังจะมาในอีกสองวันข้างหน้า แล้วเอ็งก็จะแต่งงานก่อนปีใหม่”

ภทรียากับสุมณฑาตกใจและนิ่งอึ้งหลังจากได้ยินคำทำนายเรื่องคู่ครอง ภทรียาตกใจและนิ่งอึ้งมากกว่าเพื่อนรัก เธอจะเจอเนื้อคู่ในอีกสองวันข้างหน้า แถมยังแต่งงานก่อนสิ้นปีงั้นหรือ

พระเจ้า...นี่มันวันที่ 26 ธันวาคม อีกห้าวันก็จะสิ้นปี เจอเนื้อคู่ในอีกสองวันก็วันที่ 28 ธันวาคม และจะแต่งงานก่อนปีใหม่ นั่นหมายถึงวันที่ 1 มกราคม มันจะไม่รวดเร็วปานจรวดไปหน่อยหรือ เจอหน้าเนื้อคู่ไม่กี่วันก็แต่งงานกันแล้ว เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้ เธอคงไม่ใฝ่ใจงายรับรัก

และแต่งงานในระยะเวลาห้าวันแน่นอน

ภทรียาไม่เชื่อคำทำนายของหมอดูต้นมะยมมากขึ้น เพราะมันคงจะเป็นไปไม่ได้แน่นอน

“มันจะรวดเร็วปานสายฟ้าแลบอย่างนี้จริงหรือคะลุง” สุมณฑาทถาม

“กีดวงของเพื่อนเอ็งมันเป็นอย่างนี้ ข้าก็พูดไปตามนั้น” หมอดูตอบกลับ “เอ็งสองคนยังไม่ต้องเชื่อข้าก็ได้ รอให้คำทำนายเรื่องเนื้อคู่ของเอ็งเป็นจริงซะก่อน แล้วเอ็งจะกลับมาหาข้าเอง”

ดูท่าทางหมอดูต้นมะยมจะเชื่อมั่นในคำทำนายของตัวเองมากเกินไปเหลือเกิน มากเสียจนภทรียาหัวใจ ทว่าความเชื่อมั่นของเธอที่จะไม่ใจง่ายรับรักและแต่งงานภายในระยะเวลาอันสั้นก็มีมากเช่นกัน งานนี้จึงต้องรอดูว่าคำทำนายของหมอดูต้นมะยมจะแม่นยำจริงหรือไม่

หลังจากดูดวงเสร็จสิ้น ภทรียากับสุมณฑาก็กล่าวลาชายสูงวัยและพอเดินห่างจากต้นมะยมต้นนั้นพอสมควร สองสาวก็เริ่มสนทนา

“เป็นไงปรากฏ แก่เชื่อคำทำนายของลุงต้นมะยมหรือเปล่า” สุมณฑาทถามเพื่อน

“แล้วแกเชื่อไหมล่ะ” ภทรียาไม่ตอบ แต่ถามกลับแทน

“เชื่อสิ ไม่เชื่อจะมาหรือ คนอื่นที่มาดูเขาพูดกันปากต่อปากเลยนะว่าแม่น”

“เรื่องที่แกถามยังพิสูจน์ไม่ได้เลยว่าแม่น งานแกก็ยังไม่ได้ แฟนแกก็ยังไม่ มี เดือนตุลาปีหน้าจะได้แต่งงานหรือเปล่านั้นไม่รู้ ถ้าจะให้เชื่อว่าแม่นจริง เรื่องที่แกถามจะต้องเกิดขึ้นจริงซะก่อน รวมทั้งเรื่องของฉันด้วย ฉันถึงจะเชื่อ”

ภทรียารู้สึกไม่เชื่อเรื่องที่หมอดูทำนายมากขึ้น เมื่อหมอดูต้นมะยมบอกว่าเธอจะแต่งงานก่อนปีใหม่ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ล้านเปอร์เซ็นต์

“แกไม่เชื่อ แกเลยรับคำทำโช้ใหม่” สุมณฑาเดาใจเพื่อน

“อืม” ภัทริยาทำเสียงรับคำในลำคอ “แล้วฉันก็มั่นใจว่าฉันชนะ ไม่มีทางที่ฉันจะแต่งงานก่อนปีใหม่แน่ๆ ฉันไม่ได้ใจง่ายขนาดรักผู้ชายเร็วขนาดนั้นนะ มันก็ต้องคบหาดูใจกันก่อนสิ ถึงจะตบแต่ง”

“แหม แกกับเนื่อคู่แอกอาจจะเป็นรักแรกพบก็ได้นะ อะไรๆ มันก็เลยเร็วยิ่งกว่าจรวด”

“เร็วเวอร์ไปหรือเปล่าแก หัววันเนี่ยนะ”

“รออีกห้าวันก็จะรู้ว่าแม่นจริงไหม แต่สำหรับเรื่องงานของฉัน ฟรังก์นี่มาดูกันว่าบริษัทที่ฉันไปสมัครงานไว้จะโท. มาหาฉันจริงหรือเปล่า”

“ก็คอยดูกันไปละกัน”

การสนทนาของสองสาวเพื่อนซี้หยุดลงเมื่อเดินมาถึงวินมอเตอร์ไซด์ที่รับจ้างที่จะพาเธอทั้งสองไปยังหน้าปากซอย

ความแม่นยำในการทำนายของหมอดูต้นมะยมจะมีมากน้อยแค่ไหนนั้นต้องรอพิสูจน์ก่อน เริ่มต้นด้วยเรื่องงานของสุมณฑาเป็นเรื่องแรก

ณ มิราเคิลคลับ

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่หน้าตาหล่อเหลาก้าวเข้ามาในคลับด้วยสีหน้าบอกบุญไม่รับ เขาเดินเข้าไปด้านในก่อนจะกระแทกตัวนั่งบนโซฟาหุ้มหนังเนื้อดีเต็มแรง แล้วคว้าแก้วเหล้าของเพื่อนสนิทบนโต๊ะมากระดกดื่มหมดแก้ว จากนั้นก็รินบรันดีใส่แก้ว ดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยงอีก

“เฮ้ยๆๆ ใส่ออง มึงเบาๆ หน่อย มาถึงก็พรวดเอาพรวดเอา กลุ้มใจอะไรมาวะเนี่ย” กิตติพัทธ์รีบห้ามเพื่อนรัก เมื่อเห็นธัชธรรม์เอาแต่ดื่มบรันดีไม่พุดไม่จา

“จะมีอะไร มาอีกรอบนี่ละก็ไม่พ่นเรื่องเดิม” จารุวิทย์คาดเดา ซึ่งเขาคิดว่าเดาไม่ผิด เนื่องจากเรื่องทุกข้อใจของ ธัชธรรม์ ภาสวัชร ลูกชายคนโตของธัชชัยกับคุณหญิงลักขณา ภาสวัชร มหาเศรษฐีระดับต้นๆ ของ

ประเทศไทย เจ้าของกิจการเครื่องตีมีชุกกำลังชื่อดังที่ยอดขายเป็นอันดับหนึ่งในประเทศไทยและอีกหลายประเทศในอาเซียน รวมทั้งแถบทวีปยุโรปและอเมริกาใต้

ชีวิตของรัชชธรรม์สมบูรณ์ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเงินทอง การศึกษา ชื่อเสียง และหน้าที่ที่โดดเด่นไม่แพ้พระเอกดังทั้งหลาย จะมีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่เขายังขาดอยู่ นั่นคือคู่ครอง ซึ่งเป็นเรื่องที่รัชชธรรม์กำลังหนักอกหนักใจเป็นที่สุด

“เรื่องนี้ยังไม่จบอีกหรอกวะ ฉันนึกว่าคุณแม่ของมันจะรามือแล้วซะอีก” กิตติพัทธ์เดินทางไปฝรั่งเศสเกือบครึ่งเดือน ทำให้พลาดข่าวล่ำค้าคัญของเพื่อนรักไปโดยปริยาย

“รามือไปสิบวันไง มาจ้ะต้องหนักก็สี่ห้าวันมานี้ แถมยังยืนยันเสียงแข็งว่าถ้าอ่องหาเมียไม่ได้ก่อนปีใหม่ หญิงแม่จะให้แต่งงานกับคนที่ท่านหาให้ มันเลยกลุ่มตี้มเหล้าอย่างกับน้ำโงะละ” จารุวิทย์อธิบายให้เพื่อนเข้าใจ หญิงแม่คือสรรพนามที่พวกเขาเรียกกมารดาของรัชชธรรม์อย่างซ้ำๆ เมื่ออยู่ในหมู่เพื่อนฝูง

“หา! หาเมียก่อนปีใหม่หรือ” กิตติพัทธ์อุทานกับระยะเวลาที่คุณหญิงลักขณากำหนดให้เพื่อน “ปีใหม่นี้ไหนวะ ปีนี้หรือปีหน้า”

“ก็ปีนี้สิวะ ถ้าปีหน้าอ้ออ่องมันคงไม่กลุ่มหนักหรอก” จารุวิทย์บอกหยิบแก้วเหล้าขึ้นมาจิบ

“ปีนี้ก็อีกแค่ห้าวันนะสิ แล้วมันจะหาเมียได้ไง แฟนมันยังไม่มีเลย”

“ก็ใช่ไง ถ้ามันหาเมียไม่ได้ มันก็ต้องแต่งงานกับคนที่หญิงแม่หาให้ มันก็จะบ้าอย่างที่ท่านเห็น”

จารุวิทย์เห็นใจเพื่อนไม่น้อย แต่ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยอย่างไร เพราะลำพังตัวเขาก็ถูกมารดารุกเร้าถามเรื่องนี้เช่นกัน แต่ดีที่มารดาไม่ได้กะเกณฑ์หรือบังคับให้เขาแต่งงานกับใคร

“มึงสองตัวช่วยๆ คิดหน่อยสิว่าจะทำยังไงดี ภูมื่นไปหมดแล้ว”

เจ้าของเรื่องขอความช่วยเหลือเพื่อนรัก หลังจากตีบรันตีไปหลายแก้ว

“จะช่วยยังไงวะ เหลือเวลาอีกห้าวันที่หญิงแม่กำหนด แกจะหาเมียที่ไหนไปให้หญิงแม่ ถ้าหาได้จริงหญิงแม่จะเชื่อหรือว่าเป็นเมียแกลจริงๆ เพราะแกไม่เคยมีแฟนเป็นตัวเป็นตนมาก่อนนอกจากคงกันชั่วคราว ชั่วคราว จู่ๆ มีเมียโผล่ขึ้นมา ร้อยทั้งร้อยหญิงแม่ไม่มีวันเชื่อ ท่านต้องรู้ว่าแกอุปโลกน์มาแน่นอน”

ใช้ว่าจากรูทียไม่อยากจะช่วยเพื่อน แต่เขาคิดไม่ออกว่าจะช่วยธัชธรรมด้วยวิธีไหน วิธีง่ายที่สุดที่คิดได้คือ หาผู้หญิงสักคนมาอุปโลกน์ว่าเป็นภรรยาเพื่อให้เรื่องทุกอย่างจบ แต่คงไม่จบง่ายๆ เพราะคุณหญิงลักขณาไม่มีทางเชื่อพันเปอร์เซ็นต์

“เออใช่ ถ้าใช้วิธีหาผู้หญิงสักคนมาเป็นเมียแกล นอกจากแม่แกลจะไม่เชื่อแล้ว บางทีอาจเชื่อแล้วโขกสับเมียกำมะลอของแกจนทนไม่ได้ สุดท้ายแกก็ต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่หญิงแม่หาให้” กิตติพัทธ์พูดอีกก็ถูกอีก

“ก็ใช่ไง กูถึงได้กลุ่มอย่างนี้” ธัชธรรมก็คิดจะใช้วิธีนี้ แต่ต้องเบรกตัวโกงเพราะเหตุผลที่เพื่อนกล่าวมา

“เอิ่ม ขอโทษนะคะ ขอออกความคิดเห็นนิดนึงได้ไหมคะ” รุ่งราตรีคู่ควงของจากรูทียที่นั่งฟังการสนทนาตั้งแต่ต้นแทรกขึ้น ทำให้สามหนุ่มหันมามองเธอเป็นตาเดียว

“อย่ายุ่งนะ ไม่ใช่เรื่องของเธอ” กิตติพัทธ์ดูค่าที่ร้ออ่านยุ่งเรื่องของเพื่อนรัก

“จุ่มก็แค่อยากช่วยคิดเท่านั้นคะ ไม่ได้คิดอยากจะแฉ” รุ่งราตรีพูดเสียงเบา หลบสายตาดูๆ ของกิตติพัทธ์

“ช่างเถอะเจมส์ ช่วยๆ กันคิดหลายหัวก็ดีเหมือนกัน” ธัชธรรมปรามเพื่อนที่กำลังโมโห “เธอจะพูดอะไรก็พูดมา” เขาเปิดโอกาสให้รุ่งราตรีพูด เพราะคิดว่าคำพูดของเธออาจเป็นประโยชน์ต่อเขา

“จากที่จุ่มนั่งฟังพวกคุณพูด ทำให้จุ่มเข้าใจว่าคุณต้องกำลังประสบปัญหาหาเมียให้คุณแม่ แล้วถ้าใช้วิธีหาเมียกำมะลอ คุณแม่ของคุณเองก็ต้องไม่เชื่อ แล้วนอกจากไม่เชื่อก็อาจถูกคุณแม่ของคุณเองกลั่นแกล้งจนแพ้ยัยไปเอง คราวนี้ทุกอย่างก็เข้าทางคุณแม่ของคุณเอง จุ่มคิดว่าวิธีนี้ก็ทำได้นะคะ แต่ต้องทำให้แนบเนียนให้ดูสมจริง และผู้หญิงที่จะมาเป็นเมียจัดฉากของคุณเองจะต้องเก่งและรับมือคุณแม่ของคุณเองได้คะ”

จิตใจที่มีเดมนไร้ซึ่งทางออกของฉัตรธรรม เปรียบเสมือนมีแสงไฟสว่างไสว แม้ว่าจะไม่อาจขจัดความมืดมนได้ทั้งหมด แต่ฉัตรธรรมก็มองเห็นทางออกปลายทาง

“ทำยังไง บอกฉันมาเร็วเข้า” ฉัตรธรรมรีบถาม

“คุณเองก็ต้องลงทุนกับเรื่องนี้สักหน่อย ให้ดูสมจริงสมจังด้วยการจดทะเบียนสมรสกับเมียจัดฉาก ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็ต้องเก่งพอตัว เพราะต้องรับมือคุณแม่ของคุณเอง ไม่อย่างนั้นทุกอย่างจะพังไม่เป็นท่า สุดท้ายคุณเองก็ต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่คุณแม่หาให้”

“จดทะเบียนสมรส!” สามเพื่อนสนิทประสานเสียงพร้อมกัน แต่ละคนมีสีหน้าไปในทิศทางเดียวกันคือ ตกใจ

“ต้องจดทะเบียนสมรสด้วยเหรอ ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็ได้อั้ง” ฉัตรธรรมค้ำัน

“ถ้าไม่จดมันจะสมจริงหรือคะ คุณเองจะเดินดุ่มๆ พาเมียไปหาคุณแม่ก็ได้ แค่นำตัวว่าผู้หญิงคนนี่คือเมีย ทำที่เป็นนอนห้องเดียวกันใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน แต่นั่นไม่ทำให้คุณแม่ของคุณเองเชื่อได้เต็มร้อยหรอกคะ ถ้าจดทะเบียนสมรสด้วย ความน่าเชื่อถือมันก็มีมากขึ้น คุณแม่ของคุณเองคงไม่คิดหรือคะว่า คุณเองจะลงทุนจดทะเบียนสมรส ถ้าผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่เมียจริงๆ”

สามหนุ่มมองหน้ากันแล้วคิดตรงกันว่าคำพูดของรุ่งวราตรีมีเหตุผล ไม่ใช่ล้อเล่น ถ้ามีทะเบียนสมรสไปยืนยันมันก็สมเหตุสมผลกว่าทั้งยัง

น่าเชื่อถือกว่าด้วย

“แต่ถ้าใช้วิธีนี้ นายต้องตกลงกับผู้หญิงที่จะจ้างมาเป็นเมียกำมะลอของนายดีๆ นะ ไม่อย่างนั้นอาจเป็นปัญหาระดับชาติก็ได้” กิตติพัทธ์ให้ข้อคิด

“ก็ไม่เห็นยากเลยคะ จดทะเบียนวันนั้นก็หย่าซะวันนั้นเลย แล้วเอาใบทะเบียนสมรสไปอ้างกับคุณแม่ของคุณอ่อง แคนี่ก็หมดปัญหาทวนใจตามมา หรือถ้าตามกฎหมายทำอย่างนั้นไม่ได้ คุณอ่องก็พามาจดทะเบียนหย่าในวันรุ่งขึ้นก็ได้” รุ่งราตรีเสนอเพิ่มเติม

“เออจริงด้วย ทำอย่างที่จุ่มว่ามาก็ดีนะ แต่หาผู้หญิงที่จะมารับมือกับหญิงแม่แบบแจ่มๆ ไม่ให้แผนนายแตกได้ที่ไหน ฉันว่าหากนายหญิงแม่ต้องโขกสับเมียรับจ้างของนายยิ่งกว่าแม่ตัวกับลูกสะใภ้ในละครแน่ๆ งานจะหนักก็ตรงนี้แหละ” จารุวิทย์พูดขึ้น สร้างความหนักใจให้ฉัตรธรรมไม่น้อย

“เรื่องนี้จุ่มพอหาได้นะคะ จุ่มรู้จักอยู่คนนึง รับรองว่าแซ่บ รับมือคุณแม่ของคุณอ่องได้แน่นอนคะ”

รุ่งราตรีมีผู้หญิงคนนั้นอยู่ในใจ และเชื่อเหลือเกินว่าต้องรับมือคุณหญิงลักขณาได้ทุกวิธี เธอคิดด้วยซ้ำไปว่า ผู้หญิงคนนี้อาจทำงานได้ผลดีเกินคาด

“เธอหาได้จริงหรือ” ฉัตรธรรมถาม ความหวังก่อเกิดเต็มหัวใจ

“หาได้คะ ว่าแต่คุณอ่องจะให้ค่าจ้างเท่าไรคะ จุ่มจะได้ไปบอกถูก”

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ฉันอยากเจอคนที่เธอพูดมาก่อน แล้วจะตกลงค่าจ้างกับเขาเอง เพราะมีอีกหลายเรื่องที่ต้องพูดทำความเข้าใจกันอีกข้อหนึ่ง ฉันจะให้ค่าเสียเวลาเธอหนึ่งแสนบาทถ้างานนี้สำเร็จ” ฉัตรธรรมทุ่มเต็มที่

รุ่งราตรียิ้มกว้างเมื่อได้ยินจำนวนเงินที่จะได้รับหากงานสำเร็จ ซึ่ง

เธอคิดว่าเงินจำนวนดังกล่าวจะต้องเข้ามาอยู่ในกระเป๋าแน่นอน

“แต่ต้องด่วนที่สุดนะ เพราะเวลาที่คุณแม่ของฉันกำหนดมันงวดเข้ามาทุกที วันสองวันนี้ได้ยิ่งดี”

“ได้เลยค่ะ รับรองไม่เกินสองวันรู้ผลค่ะคุณอ๋อง” รุ่งราตรีรับปากด้วยรอยยิ้ม

“ແກ່งສບາຍໃຈຂຶ້ນນະໄອ້ອ່ອ່ ຄຣາວນີ້ໄດ້ກິນເລົ່າແບບເປັ່ນຜູ້ເປັ່ນຄົນ ຫະທີ່ ເຂົ້າ...ດີ່ມ” ກິດຕິພັທັງພຸດທະຍະຍກແກ້ວສຸຣາຂຶ້ນສູງ ອີກສາມຊີວິດທີ່ນັ່ງຮ່ວມ ດີ່ມດ້ວຍກັຍກແກ້ວຣັ່ນດີ່ຂຶ້ນມາຊນເບາໆ ແລ້ວຈີບອ່າຍສບາຍໃຈ

แต่ทว่าความไม่สบายใจและความกังวลที่อัดแน่นในจิตใจของ ธีชธรรมยังไม่หมดไปง่ายๆ จนกว่าเรื่องทุกอย่างจะแล้วเสร็จตามแผน ซึ่ง เขาอยากให้งถึงเวลานั้นเร็วๆ ความทุกข์ของเขาจะได้คลายลงเสียที

2

เมียดจาดจาก

“โธ่เสีย ขอผัดไปอีกสักเดือนไม่ได้หรอกคะ ปรางก็หาเงินเต็มที่แล้ว แต่ยังหาไม่ได้เลย นะเสียนะ ขอผัดไปอีกเดือนก็แล้วกัน ถือว่าเสียเมตตาลูกนกลูกกาตาต้าๆ ก็แล้วกันนะเสีย”

ภทรียาอ้อนวนอนเจ้าหนี้รายใหญ่ของค่ายมวย เมื่ออีกฝ่ายมาทวงหนี้ด้วยตัวเองถึงที่ แต่ก็ดูจะไม่ได้ผลสักเท่าไร เนื่องจากเสียหมีได้รับคำขอร้องประโยชน์จากเธอหลายครั้ง ทว่าไม่เคยได้รับการใช้หนี้จากภทรียาเต็มจำนวนเงินอย่างที่บอกสักที เธอมักใช้หนี้ส่วนหนึ่งของดอกเบี้ยเท่านั้น

“ลื้อพูดอย่างนี้มาหลายครั้งแล้วนะ แต่ก็ไม่เคยให้อ้าวได้เลยสักครั้ง ถึงจะให้ก็ให้แค่สามสี่พันเถอะ มันก็ยังไม่พอค่าดอกเบียด้วยซ้ำไป แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่ที่พอลื้อค้างอ้าวจะหมด คราวนี้อ้าวไม่ผ่อนผันให้แล้วนะ ลื้อจะต้องหาเงินมาใช้หนี้อ้าวให้หมด ไม่อย่างนั้นอ้าวจะยึดค่ายมวยของลื้อตามสัญญา”

เสียหมีที่มีรูปร่างเหมือนกับชื่อพูดเสียงแข็ง จำนวนหนี้สินที่จำดาบ กู้ไปมีมูลค่าสามแสนห้าหมื่นบาท ซึ่งจำดาบไม่เคยจ่ายเงินต้นเลย จ่ายแต่ดอกเบี้ยมาตลอดสามปี และพอจำดาบเสียชีวิต ภาระหนี้สินก็ตกมาอยู่กับครอบครัว ซึ่งภทรียาแบกรับภาระไว้แต่เพียงผู้เดียว ทว่าเธอก็ยังไม่

สามารถปลดหนี้ได้ เพราะนอกจากค่าใช้จ่ายในค่ายมวยในแต่ละเดือนที่ไม่ใช่จำนวนน้อยๆ แล้ว ภัทริยาายังต้องเลี้ยงดูมารดา น้องสาว และหลานสาวอีกด้วย บนป่าของหญิงสาวจึงหนักอึ้ง

“โอ้เสีย ไหนๆ ก็ผ่อนผันมาตั้งหลายปีแล้ว ผ่อนผันอีกสักนิดจะเป็นไรไป ความนี้รับรองว่าปรางจะหาเงินมาให้เสียได้แน่นอน เพราะปรางจะขึ้นชกปลายเดือนหน้า ปรางชนะใสๆ ได้เงินชั่วคราวละ” ภัทริยาพูดอย่างมั่นใจในฝีมือตัวเอง แต่อีกฝ่ายกลับไม่มั่นใจ

“แล้วถ้าเกิดลื้อแพ้ละ อ้าวก็ไม่ได้เงินอยู่ดี ไม่รู้ละ ก่อนปีใหม่ลื้อจะต้องหาเงินมาใช้หนี้อ้าวให้ได้ ไม่อย่างนั้นอ้าวจะยึดค่ายมวยของลื้อ”

คำประกาศิตของเสียหมีทำให้ภัทริยาตกใจ เพราะไม่คิดว่าเจ้าหนี้จะให้เวลาเธอหาเงินจำนวนมากในระยะเวลาไม่กี่วัน ซึ่งเธอหาไม่ได้พันเปอร์เซ็นต์ เท่ากับว่าค่ายมวยแห่งนี้จะตกเป็นของเสียหมีไปโดยปริยายไม่ได้ เธอยอมให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้

“เสียให้เวลาปรางแค่สัปดาห์ ปรางจะหาเงินจากไหนเป็นแสนๆ มาให้เสียได้ละ อย่างนี้มันมัดมือชกกันชัดๆ” ลูกหนี้โวยใส่

“นั่นมันก็เรื่องของลื้อ อ้าวให้เวลามามากพอแล้ว ถึงเวลาที่อ้าวจะต้องจัดการหนี้สินที่คาราคาซังมานานซะที ก่อนสิ้นปีนะอย่าลืม อ้าวไปละ” เสียหมีไม่รอให้ลูกหนี้ขอผ่อนหรือผ่อนวอน เขารับลูกขึ้นแล้วเดินออกไปจากค่ายมวยทันที

“แล้วจะทำยังไงล่ะที่นี่ เหลือเวลาแค่สัปดาห์จะหาเงินจากที่ไหนมาใช้หนี้ให้อ้าวจนเจ็ยว”

จำเอกรับรู้ปัญหาของภัทริยามาตลอด แต่เขาไม่รู้ว่าจะช่วยอย่างไร เงินทองเขาก็มีไม่มากพอที่จะให้หยิบยืม ครั้นจะไปหาเจ้าของเงินกู้รายอื่นก็ไม่ได้ เพราะต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน

“ยังไม่รู้เลยครุ คิดไม่ออก” เจ้าของค่ายมวยพูดเสียงเนือย สีหน้ากังวลอย่างเห็นได้ชัด

“สี่วันกับจำนวนเงินเกือบสี่แสนห้าหมื่นดูจะเป็นไปไม่ได้นะ” จ่าเอก ก็พลอยกลุ้มไปด้วย

“อย่าว่าแต่สี่วันเลยครู สี่ปีจะหาได้หรือเปล่า เอ้อ”

ภทรียากลัดกลุ้มไม่น้อย ค่าใช้จ่ายในบ้านแม้ว่าจะเข็มแบบสุดๆ ก็ยังไม่พอ เนื่องจากเธอต้องเจียดเงินที่หามาได้จ่ายให้นักมวยในค่ายที่ ต่างรู้ว่าค่ายมวยกำลังประสบปัญหาด้านการเงินอย่างหนัก แต่พวกเขา ก็ไม่คิดจะทอดทิ้ง ได้เงินจากการชกมวยชนะก็แบ่งมาให้เธอตามข้อตกลง ไหนจะเรื่องอุปกรณ์ซ่อมมวยหลายอย่างที่เกาจนใช้งานไม่ได้ก็ต้องซื้อ มาทดแทน แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่ได้ซื้อ เพราะราคาของนั้นหลักหมื่น ขึ้นไปทั้งสิ้น

“ครูเองก็ไม่มีชะด้วย ถ้ามีก็จะให้ยืม”

“ไม่ต้องหรอกครู แคครูมาฝึกสอนให้ปรางกับนักมวยในค่ายฟรีๆ ไม่คิดตังค์ แค่นี้ปรางก็ไม่รู้จะตอบแทนยังไงแล้ว ถ้าไม่มีครู ปรางกับ นักมวยในค่ายก็คงไม่มีเทคนิคอะไรไปสู่คนอื่นเขา” ภทรียากำนึกใน บุญคุณจ่าเอกที่มีต่อเธออย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“ก็ช่วยๆ กัน ไว้เอ็งมีเยอะก็ค่อยมาแบ่งให้ข้าใช้ก็แล้วกัน หรือไม่ก็ เอาแชมป์นักมวยสมัครเล่นหญิงมาให้ข้าก็ได้” รางวัลสำหรับครูแก่ๆ เช่นเขา คงไม่มีอะไรดีไปกว่าความสำเร็จของลูกศิษย์

“แน่นอนครู ปรางจะเอาแชมป์มวยสมัครเล่นมาให้ครูให้ได้” นักมวยสาวพูดอย่างมั่นใจ

“ข้ากลับก่อนนะ วันนี้ไ่ม่อนมันจะกลับบ้าน มันให้ข้าทำแกงส้ม มะรุมาให้กิน”

“จะครู สวัสดิ์จ๊ะ” ภทรียากพนมมือไหว้จ่าเอก ก่อนจะนั่งเก้าอี้ที่อยู่ ใกล้ตัวอย่างหมดเรี่ยวแรง กลัดกลุ้มกับปัญหาที่รุมเร้าอย่างหนักจนเธอ คิดไม่ออกว่าจะเดินไปทิศทางใดดี

ระหว่างที่เจ้าของค่ายมวยจ่าดาบ ศิษย์จอมทองกำลังกลุ้มใจ

อยู่นั้น สุมณฑาก็วิ่งเข้ามาในค้ายมว ย ใบหน้าเธอเคลื่อนไหวไปด้วยรอยยิ้ม ผิดกับดวงหน้าของภทรียาอย่างสิ้นเชิง

“ปราง ฉันมีข่าวดีจะมาบอกแก” ด้วยความดีใจที่มีมาก ทำให้ สุมณฑาไม่ทันสังเกตสีหน้าของเพื่อนรักว่าเวลานี้เหมือนแบกโลกไว้ทั้งใบ “เรื่องอะไร” ภทรียาถามเสียงเนือย ไม่นินดียินร้ายกับที่ท่าดีใจของ เพื่อน

“ฉันได้งานแล้วนะ เมื่อกี้บริษัทที่ฉันไปสมัครงานเพิ่งโทร. มา บอกผล ฉันเลยรีบมาบอกแก หมอดูต้นมะยมทายไว้แม่นยำจริงๆ” สุมณฑา รีบบอกข่าวดีที่เพิ่งได้รับมาสดๆ ร้อนๆ

“อืม ฉันดีใจด้วย”

คนที่กำลังตกอยู่ในอาการดีใจชะงักก็ก เมื่อเห็นใบหน้าของเพื่อน รวมทั้งได้ยินน้ำเสียง ทำให้เธอรู้ทันทีว่าภทรียากำลังทุกข์ใจ

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่าปราง หน้าแกดูไม่ดีเลย” สุมณฑาถามเพื่อน ภทรียาเงยหน้ามองเพื่อนรัก น้ำตาคลอเบาทันใด เธอเฝือกอด สุมณฑาราวกับว่ากำลังหาที่พึ่งทางใจ

“เสียหนีให้เวลาฉันแค่สี่วัน ให้หาเงินมาให้ทั้งต้นทั้งดอก ฉันจะทำ ยังไงดีล่ะแก ถ้าหาไม่ได้ค้ายมวของพ่อก็จะถูกยึด ไม่เห็นเหมือนกับที่ หมอดูต้นมะยมบอกเลยว่าฉันจะรักษาค้ายมวของพ่อไว้ได้ ฮือ”

พ่อได้ยินเรื่องทุกข์ใจของภทรียา สุมณฑาก็ทุกข์ตามไปด้วย จะว่า ไปเรื่องนี้ก็ยึดเยื่อมานาน เสียหนีผ่อนปรนมาถึงสี่ปี ถ้าจะถึงเวลาที่เขา เขียวขาดขึ้นมาก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ระยะเวลาเพียงแค่นี้มันก็ดู เขี้ยมโหดไปหน่อยสำหรับคนที่ไม่มีเงินพอ

“เอาน่าแก แกอย่าเพิ่งหมดหวังสิ เหลืออีกตั้งสี่วันไม่ใช่หรอ บางที อาจมีปาฏิหาริย์กับแกก็ได้นะ ใจเย็นๆ นะปราง”

สิ่งที่สุมณฑาทำได้ก็มีแค่ปลอบใจ ฐานะของครอบครัวเธอกับ ภทรียาที่ไม่ต่างกัน มีหนี้สินล้นพ้น บ้านที่เธออยู่ตอนนี้ก็เช่าเขา

“ปาฏิหาริย์มีจริงหรือกระแต่ ฉันว่าไม่มีหรอก”

“มีจริงสิแก ไม่งั้นเขาจะมีคำคำนี้ในพจนานุกรมหรือ แก่ใจเย็นๆ นะ ทุกทางตันมักมีทางออกเสมอ”

“แต่ทางตันของฉัน ฉันคิดว่ามันไม่มีทางออกนะ ตันแล้วตันเลย” ผู้พูดดันร่างตัวเองออกห่างร่างของเพื่อน ใช้มือปาดน้ำตาแห่งความทุกข์ที่ไหลอาบแก้ม ภทริยาพูดอย่างท้อแท้ใจ เธอคิดว่าตัวเองไม่อาจหาเงินได้ตามกำหนดแน่นอน

“ทำอะไรกันอยู่จะสาวๆ” เสียงที่ดังมาก่อนตัว ทำให้สองสาวที่ปรับทุกข์หันไปมองเจ้าของเสียงซึ่งเดินนวนขนาดเข้ามาในค้ายมว

“อ้าวพี่จุ่ม หาทางกลับบ้านได้ด้วยหรือ” สุมณฑาทักรุ่งราตรี ลูกพี่ลูกน้องทางมารดาที่ไม่ค่อยกลับบ้านบ่อยนัก ล่าสุดที่กลับมาเมื่อเดือนก่อน

“แหม แกนี่ปากเหลือเกินนะ เจอหน้าฉันแทนที่จะทักดีๆ ไม่มีเลย พูดประชดประชันตลอด” รุ่งราตรีไวยใส่ญาติ

“ก็พูดความจริงนี่นา” สุมณฑาทสวนกลับ “ว่าแต่มาที่นี่ทำไม หรือแค่ผ่านมาเลยแวะมาทักทาย”

“เปล่าทั้งสองอย่าง ฉันตั้งใจมาหาปราง” คำตอบของรุ่งราตรีเรียกความฉงนให้สองสาวจนต้องมีถามต่อ

“พี่จุ่มมาหาปราง มาหาเรื่องอะไร” ภทริยาสงสัยไม่น้อยที่อีกฝ่ายมาหา

“พี่มีข้อเสนอมาให้ปรางพิจารณา แล้วคิดว่าปรางจะต้องรับข้อเสนอแน่นอน” รุ่งราตรีเริ่มเรื่อง

“อย่าบอกนะว่า พี่จุ่มจะชวนปรางไปเป็นของเล่นให้ผู้ชายเหมือนพี่นะ ถ้ามาชวนอย่างที่คุณพูดละก็ แม่ตบค่ว่าจริงๆ ด้วย” สุมณฑาททำเสียงและท่าทางขิงขัง เพราะอาชีพของรุ่งราตรีทำให้เธอคิดเช่นนั้น

“จะบ้าหรือ ฉันไม่ชวนแกกับปรางลงเหวอย่างฉันหรอก แล้วฉันก็

รู้ว่าแกสองคนไม่คิดจะทำแบบฉันทอรอก” รุ่งราตรีปฏิเสธทันทีทันควัน ถึงเธอจะทำตัวไม่ดี แต่ก็ไม่ได้คิดจะชักนำให้ญาติหรือคนรู้จักเดินตามแน่นอน ยิ่งเป็นสองสาวนี้ด้วยแล้วยิ่งไม่มีทางเข้าไปใหญ่ “ฟังที่พี่จะพูดก่อนนะปราง ฟังให้จบแล้วปรางค่อยตอบพี่”

“พี่จุ่มจะพูดว่าอะไรก็พูดมาสิ”

“คือเรื่องมันเป็นอย่างนี้นะ...” รุ่งราตรีเล่าเรื่องราวที่ขึ้นอากาศกับพี่สาวกับสุมณฑานั่งฟังไปอ้าปากค้างไป ไม่ได้คิดว่าจะมีเรื่องเช่นนี้จริงๆ เป็นเรื่องเหลือเชื่อ เหนือความคาดหมายเป็นอย่างยิ่ง และไม่คิดว่าจะมีใครใช้วิธีนี้ติดตามบุพการีเพียงเพื่อไม่ให้โดนคลุมถุงชน

ทั้งสองสาวไม่ได้คิดว่ายุคสมัยปัจจุบันจะยังมีเรื่องนี้อยู่อีก แถมคนที่กำลังประสบปัญหาหาเมียให้แม่เป็นถึงเจ้าของเครื่องตีมตุ้มกำลังยี่ห้อตั้งติดอันดับชายดีระดับโลกและอีกหลายประเทศ มันเหลือเชื่อมากจริงๆ

“พี่บอกหมดแล้ว คราวนี้พี่ขอคำตอบจากปรางบ้างว่า จะตกลงไหม แต่พี่คิดว่ามันไม่น่ามีอะไรเสียหายนะ เหมือนปรางทำงานรับจ้างงานหนึ่งที่ได้ผลตอบแทนสูง ต้องรับมือกับคุณหญิงแม่ของคุณเองที่พี่เชื่อว่าไม่ธรรมดา”

“แล้วทำไมพี่จุ่มถึงเลือกปราง ทั้งที่พี่จุ่มรู้จักคนเยอะแยะ แล้วยังคิดว่าปรางจะทำได้ล่ะ” สุมณฑาทถามเรื่องที่คาใจ

“ก็เพราะปรางต้องการเงินไปใช้หนี้ไง ในขณะที่เดียวกันคุณเองก็ต้องการหาทางออกให้ตัวเอง มันก็เหมือนได้ประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย คุณเองจ่ายค่าจ้าง ปรางก็ทำหน้าที่เมียจัดฉากให้คุณเอง คุณเองฝากมาบอกปรางด้วยว่า งานนี้เขาทุ่มไม่อั้นนะ ปรางเรียกค่าจ้างได้เลยว่าต้องการเท่าไร” รุ่งราตรีตอบ “อ้อ...แล้วอีกเหตุผลหนึ่งที่พี่เลือกปรางให้รับงานนี้คือ พี่เชื่อว่าปรางจะต้องรับมือแม่ของคุณเองได้ ถ้าให้คนอื่นทำงานนี้พี่ว่าแผนฟังเพราะคงทนแม่คุณเองไม่ได้”

สองเพื่อนรักมองหน้ากันเมื่อได้รับคำตอบ ในความคิดของสุมณฑา

เรื่องนี้เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ที่ไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นกับคนใกล้ตัวของเธอ แต่ก็คือว่าเรื่องการว่าจ้างครั้งนี้ได้ช่วยเหลือภทริยาที่กำลังจะจมน้ำตาย

“เรื่องนี้แกตัดสินใจเองนะปราง ว่าแกจะรับทำงานนี้หรือเปล่า”
สุมนทาบอกภทริยา

“คุณอ่องไว้ใจได้ไหมพี่ แล้วเขาจะให้ค่าจ้างเท่าไร และจะให้ตอนไหน” ภทริยาถามข้อมูลเพิ่มเติม และเป็นข้อมูลที่เธออยาการู้ที่สุด

“ไว้ใจเรื่องอะไรละ ถ้าเรื่องเงินพี่ว่าไม่มีปัญหาแน่นอน เขาขายเป็นมหาเศรษฐีระดับประเทศนะ เขาไม่โกงค่าจ้างหรอก ที่สำคัญตอนนี้คุณอ่องต้องการเมียจัดฉากมากๆ ปรางเรียกเงินเท่าไร พี่เชื่อว่าคุณอ่องต้องให้ ขนาดพี่ เขายังให้ตั้งหนึ่งแสนแน่ถ้ามาพบกับปรางสำเร็จ” รุ่งราตรีบอกเรื่องค่าจ้างในส่วนของเธออย่างไม่ปิดบัง “และที่ปรางถามพี่ว่าจะได้เงินตอนไหน ปรางก็ขอเงินเขาตอนนั้นเลย คนรวยระดับนั้นโอนผ่านมือถือได้สบายๆ” รุ่งราตรีตอบคำถามชัดเจน

ภทริยาขบคิดว่าจะตัดสินใจอย่างไร ตอนนี้เธอร้อนเงิน หากหาเงินมาให้เสียหามาไม่ได้ตามกำหนด ของรักของหวงชิ้นสำคัญที่สุดในชีวิต และถือว่าเป็นตัวแทนของบิดาก็จะไปตกในมือคนอื่น ซึ่งเธอยอมให้เกิดขึ้นไม่ได้ ระหว่างกำลังคิดหนักว่าจะหาเงินด้วยวิธีไหน เธอเหมือนตกอยู่ในวังด้ามืดของหุบเหว ที่ไม่รู้ว่าจะตะเือกตะกายขึ้นสู่เบื้องบนได้หรือไม่

ในขณะที่ภทริยาหาทางออกไม่เจอ รุ่งราตรีก็ยื่นมือมาอุดเธอให้ออกจากวังลึก พบทางออกราวกับเป็นปาฏิหาริย์ก็ว่าได้...ปาฏิหาริย์ที่เธอคิดว่าไม่มีอยู่จริง แล้วจะมีเหตุผลใดที่เธอจะไม่รับงานนี้

“ตกลงพี่จุ่ม ปรางรับงานนี้คะ” ภทริยาตัดสินใจในที่สุด “แล้วปรางต้องย้ายเข้าไปอยู่บ้านเขาหรือเปล่าพี่จุ่ม”

“เรื่องนี้พี่ว่าไว้ไปคุยกับคุณอ่องดีกว่านะ พี่ไม่แน่ใจว่าคุณแม่ของคุณอ่องจะว่ายังไง แต่ถึงจะย้ายไปอยู่ด้วยกันที่บ้าน พี่คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร คุณอ่องเป็นสุภาพบุรุษมาก แต่จะมีปัญหาที่ตรงแม่ของเขา

นั่นแหละ ได้ยินมาว่าไว้ตัวเยอหยิ่งน่าดูเพราะเป็นถึงคุณหญิง คงจะ
โชคสับลูกสะใภ้ที่ตัวเองไม่ได้เลือกแน่นอน พี่ก็เลยคิดว่างานนี้ไม่มีใคร
เหมาะเท่าปรางงีละ”

“ขนาดนั้นเลยเหรอพี่จุ่ม” สุมณฑาทิ้งแล้วขนลุก

ไม่ว่าจะยุคสมัยไหน เรื่องลูกสะใภ้กับแม่สามีเป็นเรื่องที่ไม่เคยแก้ไข
ได้เด็ดขาด หากทั้งคู่ปรองดองและรักกันก็ดีไป แต่ถ้าไม่ รับรองว่าเป็น
ไม้เบื่อไม้เมา ขวนปวดหัวสำหรับคนเป็นลูกและสามีมากทีเดียว ดูตัวอย่าง
ได้จากละแวกบ้านเธอ ที่มีปัญหาลักษณะนี้กันแทบจะทุกบ้าน

“พี่ได้ยินมาอย่างนี้นะ แต่เท็จจริงแค่ไหน พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ปรางเชื่อว่าปรางรับมือได้ ปรางชะอย่าง หายห่วง” ภัทรียาพูด
อย่างมั่นใจ ซึ่งทั้งสองก็มั่นใจเช่นเดียวกับเธอ

“เอาเป็นว่าปรางตกลงนะ เดี่ยวพี่จะโทร. ไปบอกคุณอ๋องก่อน จะ
นัดเจอกันที่ไหนยังงัย พี่จะมาบอกปรางอีกทีนะ” รุ่งราตรีสรุป

“จะพี่จุ่ม ปรางขอบคุณพี่จุ่มมากนะที่นึกถึงปราง ถ้าไม่ได้พี่จุ่ม
ปรางก็คงหาทางออกไม่เจอ” ภัทรียายกมือไหว้รุ่งราตรีขณะปากเอ่ย
ขอบคุณ

“มันอาจจะเป็นโชคของปรางด้วยนะ ถ้าเมื่อเมื่อคืนพี่ไม่ไปพบกับ
คุณเจมส์ พี่ก็คงไม่ได้ยินเรื่องนี้ ปรางรู้ไหม พี่นั่งฟังพวกเขาคุยกันเรื่องนี้
พี่นึกถึงปรางขึ้นมาทันที และเชื่อว่าปรางต้องทำได้ด้วย”

รุ่งราตรีรับรู้ถึงปัญหาเรื่องนี้สินของภัทรียาตั้งแต่จำดาบยังมีชีวิต
อยู่ จวบจนกระทั่งวันนี้ และรู้ด้วยว่าเงินต้นยังไม่ใช้เลยสักบาท ที่จ่ายบ้าง
ไม่จ่ายบ้างก็เป็นเงินค่าดอกเบี้ยยั้งตั้งลิ้น ทว่าหากภัทรีयरับงานนี้ ไม่ว่าจะ
เป็นเงินต้นหรือดอกเบียยก็สามารรถชำระได้ทั้งหมด

“ปรางทำได้อยู่แล้ว อัดคนมานักต่อนัก จะปะทะกับแม่ผัวจำเป็น
สักยกสองยกจะเป็นไรไป” ภัทรียาให้กำลังใจตัวเอง

“โอเค พี่ไปก่อนนะ ไว้เย็นๆ จะโทร. มาบอกปราง” รุ่งราตรีเดิน

จากสองสาวไปทันทีที่เสร็จเรื่อง

“แจะไหนใหม่ปรากฏ ใ้อ์เรื่องแต่งงานหลอกๆ ฉันคิดว่าไม่น่า มีปัญหา ถึงจะจดทะเบียนเพื่อตบตาแต่ก็หย่าในวันนั้น ฉันก็ถือว่าโอเค ทั้งสองฝ่าย แต่เรื่องแม่ของคุณอ่องนี่สิ ฉันนึกไม่ออกว่าจะมารูปแบบไหน” สุมณฑาท้วงแทนเพื่อนรัก

“ไหวลี รับงาน รับเงินเข้ามาแล้วก็ต้องทำให้เต็มที่ อีกอย่างฉันก็ไม่คิดว่าแม่ของคุณอ่องจะซ่าแวงฉันซะเมื่อไหร่ คงจะโขกสับฉันแบบในละครน้ำเน่ามากกว่า”

“แต่จะไปมันก็เหมือนเป็นปาฏิหาริย์นะ ที่อู่ๆ แก็หาเงินมาใช้หนี้ให้เสียหมีได้ ฉันบอกแแล้วไงว่าปาฏิหาริย์มีจริง” สุมณฑาทุดไปยิ้มไป ดีใจแทนเพื่อน

“รอให้ฉันได้เงินมาก่อนเถอะ ไม่รู้ว่าเขาจะยอมจ่ายเงินตามที่ฉัน ตั้งใจจะเรียกหรือเปล่า กัดว่าคุณอ่องจะเขี้ยวลากดินที่สุดเลย” ภัทรียายังกังวล เธอจะปลดเปลื้องความรู้สึกนี้ได้ก็ต่อเมื่อได้เงินค่าจ้างตามร้องขอ และเงินจำนวนนั้นมาอยู่ในมือ

“แต่ฉันว่าไม่น่าจะเขี้ยวนะ ให้พี่จุ่มได้ตั้งหนึ่งแสน ทำไมจะให้ตาม ที่แขอไม่ได้ ว่าแต่แจะขอเท่าไหร่”

“ยังนึกไม่ออกว่าจะขอค่าจ้างเท่าไหร่ดี อาจจะแค่พอใช้หนี้เสียหมีนะ”

“เออจริงสิ เรื่องที่หมอดูต้นมะยมทำนายแมา ฉันว่าน่าจะเป็นเรื่องจริงแล้วนะ แจะจะได้พบเนื้อคู่ฟุ้งนี้ และจะแต่งงานก่อนปีใหม่ แล้ว ยังจะรักษาอายุมวยของพ่อไว้ได้ด้วยอีก ลุงหมอดูนี้แมนสุดยอด” สุมณฑา นึกถึงคำทำนายของลุงหมอดูขึ้นมาทันใด เพราะเรื่องของเพื่อนรักสอดคล้องกับคำทำนายมากเหลือเกิน

“เอาไว้ให้มันตรงทุกอย่างก่อนฉันถึงจะเชื่อ ตอนนี้ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นเป็นขึ้นเป็นอัน จะเชื่อได้ไง” ผู้พูดไม่คิดจะลบหลู่ เพียงแค่ต้องการ

ให้คำทำนายทุกข้อของหมอดูต้นมะยมเป็นจริง จึงจะเชื่อได้อย่างสนิทใจ

“ถ้าเป็นจริงขึ้นมา แยกย้ายกันไปเลี้ยงอาหารกลางวันเด็กเล็กนะ”

“รู้แล้วว่าไม่ต้องย้ายหรอก”

“แกก็เลิกทุกซีได้แล้วนะ มีทางออกเรื่องนี้แล้ว ต่อไปก็คิดว่าจะทำยังไงให้ค่ายมวยตั้งเป็นพลูแตก ค่ายมวยของแกจะได้ยืนอยู่ได้ด้วยตัวเอง”

“เอาไว้จัดการเรื่องนี้ก่อนดีกว่าแล้วค่อยคิด คิดตอนนี้นั้นมันดูจะข้ามขั้นตอนเกินไป”

“ฉันไปซื้อส้มตำมากินกันดีกว่า ฉลองเรื่องงานของฉันแล้วก็เรื่องของแกด้วย”

“อืม ไปสิ หิวพอดีเลย” สองสาวเพื่อนรักพากันเดินออกจากค่ายมวย หลังจากได้รับข่าวร้ายและข่าวดีในเวลาใกล้เคียงกัน

ลึกๆ ในใจภัทริยาหวังอย่างยิ่งว่าจะได้รับข่าวดีที่ดีที่สุดในวันนี้อย่างยิ่ง ก่อนสิ้นปีได้ยิ่งดี เรื่องนี้สินระหว่างเธอกับเสี่ยหมีจะได้จบเสียทีหลังจากยืดเยื้อมานานหลายปี

3

หมอดูแม่น ๆ

บ่ายวันต่อมา

ภทรียากับรุ่งราตรีก้าวลงจากรถแท็กซี่ เมื่อทั้งสองมาถึงอาคารสูงสี่สิบเจ็ดชั้นบนถนนสีลม ถนนเศรษฐกิจชื่อดังกลางเมืองหลวง จากนั้นสองสาวเดินเข้าไปในอาคารภาสวัชร เพื่อไปพบกับเจ้าของอาคารและผู้ว่าจ้างภทรียากำให้ไปเป็นเมียจัดฉากหรือนัยหนึ่งคือเมียก้ามะลอ

“พี่จุ่ม ฉันตื่นเต้นจังเลย ไม่รู้ว่าคุณอ่องจะดูและเขี้ยวหรือเปล่า” ภทรียารู้สึกประหม่าแบบปัจจุบันทันด่วนเมื่อย่างเท้าเข้าไปในลิฟต์ ทั้งที่เธอไม่เคยเกรงกลัวใครหน้าไหนมาก่อน มีหน้าซ้ำยังตื่นเต้นที่จะได้เจอเจ้านายจำเป็นอีกด้วย

“ไม่ต้องตื่นเต้นหรอก คุณอ่องก็เป็นคนเหมือนเจ้านี้แหละ หิวเป็นป่วยเป็น ไม่ใช่เทวดาชะง่อนย แ่เขารวยกว่า อยู่ในสังคมที่ดีกว่าเท่านั้นเอง” สำหรับรุ่งราตรี เธอพบเจอคนรวยและมีฐานะมานานักต่อนัก จึงรู้สึกว่าการไปพบรัชธรรมเป็นเรื่องปกติ

“พี่เคยเจอเขาแล้วก็พูดได้ดี ปรากฏยังไม่เคยเจอนีนา มันก็ต้องตื่นเต้นเป็นเรื่องธรรมดา”

“พี่ไม่เคยเห็นปรากฏกลัวใครมาก่อนเลยนะ แล้วทำไมครั้งนี้ถึงกลัวล่ะ” รุ่งราตรีสงสัย

“เหมมพีจุ่มก็ ปรางก็เป็นปฤชณะพี มันก็ต้องมีกลัวมีประหม่ากัน บ้างสิ” ภัทรียาได้กลับ

“ไม่ต้องกลัว ทำใจให้สบาย ปรางคิดไปว่าถูกนัดสัมภาษณ์งานก็ได้ นะ สุตลมหายใจลึกๆ เข้าไว้เตียวดีเอง พีเชื่อว่าปรางต้องทำได้” รุ่งราตรี ให้กำลังใจคนที่มาด้วย

“คะพีจุ่ม ปรางจะไม่ทำให้พีจุ่มผิดหวัง รวมทั้งพ่อด้วย ปรางจะ ต้องรักษาค่ายมวยของพ่อให้ได้คะ”

“ดีมากปราง พีเชื่อมือปรางอยู่แล้ว”

การสนทนาของทั้งคู่ยุติลงเมื่อลิฟต์มาหยุดที่ชั้นสี่สิบเจ็ด ซึ่งเป็น ชั้นบนสุดของอาคาร สองสาวก้าวออกจากลิฟต์และเดินไปยังห้องทำงาน ของรัชชธรรม

“ดิฉันชื่อจุ่มคะ นัดคุณอ่องไว้คะ” รุ่งราตรีบอกเลขาน หน้าห้อง ประธานบริษัทเครื่องดื่มชูกำลังอันดับหนึ่งของประเทศ

“รอสักครู่คะ” เลขาน ที่มีใบหน้าและน้ำเสียงเป็นมิตร ยกหู โทรศัพท์รายงานผู้เป็นนาย เมื่อได้รับคำตอบจากคนในห้อง เธอจึงลุกขึ้น ยืนและพาทั้งคู่ไปส่งถึงในห้อง

ภัทรียาใจเต้นไม่เป็นจังหวะเมื่อเห็นว่าที่นายจ้งละสายตาจาก เอกสาร เยหน้ามองเธอกับรุ่งราตรี ภัทรียาไม่คิดเลยว่าผู้ชายคนนี้จะ ประสบปัญหาการหารรยา เนื่องจากเขาทั้งหล่อ เท่ สง่า และดูขริมสม หน้าทีการงานเป็นที่สุด เรือนกายดูสมารถแม้ว่าเขาจะนั่งอยู่ก็ตาม มัน ทำให้เธอสงสัยว่าที่เขาคงต้องการรยาจำเป็นมาให้บิดาและมารดาเพราะ เขารักเพศเดียวกัน ไม่ชายตาแลมองผู้หญิง มารดาจึงได้ใช้วิธีคลุมถุงชน

เธอรู้สึกเสียดายความหล่อระดับพระเอกยังอายของรัชชธรรม เหลือเกิน แต่อีกใจก็หวังว่าจะไม่ใช่ เขาอาจหวังความโสด ไม่อยากมีภาระ และพันธะ อยากจะใช้ชีวิตโสดไปเรื่อย ๆ ไม่มีกำหนด

“สวัสดีคะคุณอ่อง” รุ่งราตรีทักทายเจ้าของห้อง

“นั่นสิ จะได้คุยรายละเอียดกัน” ธีชธรรมเชื้อเชิญแขก ตวัดสายตามองภัทรียา หญิงสาวที่จะมาเป็นเมียจำเป็นของเขา แล้วพิจารณาเธออยู่เงียบๆ

เธอเป็นผู้หญิงหน้าตาดี ไม่จัดว่าสวยสะดุดตาอย่างสาวๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเขา ทว่ากลับมีเสน่ห์ดึงดูดใจชวนมอง โดยเฉพาะดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้น มันกระซกใจเขาแปลกๆ พิกล อีกทั้งรูปร่างก็ไม่สมกับที่รุ่งราตรีบอกว่าเป็นนักมวย ภัทรียาดูอ่อนแอ แต่ก็ไม่ใช่ว่าหญิงสาวร่างอวบคนนี้จะเป็นนักมวยไม่ได้

“คุณอ่องคะ ปรางคะ ปราง คุณอ่องจ๊ะ” รุ่งราตรีแนะนำให้ทั้งคู่รู้จักกันอย่างเป็นทางการ ภัทรียายกมือไหว้ธีชธรรมตามมารยาท ส่วนเขาแค่พยักหน้ารับ

“เธอรู้จักจุ่มแล้วใช่ไหมว่าฉันจ้างเธอมาทำอะไร” ธีชธรรมเริ่มเรื่อง

“รู้แล้วค่ะ” ภัทรียาตอบ

“แล้วคิดว่าจะทำได้ไหม” เขาถามต่อ

“ปรางขอฟังหน้าที่ที่จะต้องทำก่อนได้ไหมคะว่ามีอะไรบ้าง คุณต้องบอกหน้าที่ของปรางทั้งหมด ปรางถึงจะตอบว่าทำได้หรือไม่ได้” ภัทรียาต้องการรู้ข้อมูลการจ้างงานเพิ่มเติมจากที่รุ่งราตรีบอก แม้ว่าจะเป็นการง่าย ๆ แค่มียกกำมะลอ แต่เธอก็อยากรู้ว่าต้องไปอยู่บ้านเขาหรือไม่ ถ้าอยู่บ้านเขาจะอยู่ห้องไหนอย่างไร

“เธอจะมาเป็นเมียในนามของฉัน ถ้าจะให้สมจริงก็ต้องจดทะเบียนสมรสกัน ตอนแรกฉันคิดว่าจะจดแล้วหย่าในวันนั้นเลย แต่พอคิดแล้วทำอย่างนั้นไม่ได้ แม่ของฉันไม่ธรรมดา ถ้าเผื่อท่านคิดจะตามสืบเรื่องนี้ขึ้นมาแล้วรู้ว่าเราสองคนหย่ากันแล้ว ระวังแผนพังไม่เป็นท่าแน่ ฉันเลยคิดว่าคงสถานะสมรสสักเดือนหนึ่งก่อนแล้วค่อยหย่า เธอก็ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะร่างสัญญาว่าการจดทะเบียนของเราสองคนเป็นเพียงการแสดง

ละคร ไม่ผูกพันตามกฎหมาย และกำหนดวันหย่าไว้ชัดเจน เพื่อความสบายใจของเราทั้งสองคน” ธีธรรมชี้แจงเรื่องแรก ซึ่งภทรียาก็นั่งฟังอย่างตั้งใจ

“หลังจากที่จดทะเบียนกันแล้ว เพื่อความสมจริงอีกเช่นกัน เธอจะต้องย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านฉัน ถ้าฉันบอกคุณพ่อคุณแม่ว่าจะไปอยู่กับเธอที่คอนโดฯ มันจะไม่น่าเชื่อถือสักเท่าไร ไม่เนียนด้วย เธอคงอยากถามต่อว่าไปอยู่บ้านฉันแล้วจะให้เธออยู่ที่ไหน คำตอบก็คือเธอต้องนอนห้องเดียวกับฉันเพื่อความสมจริง แต่ไม่ต้องหวังว่าฉันจะหน้ามืดลวงเกินเธอ ฉันไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน เราจะต่างคนต่างอยู่ เธอนอนบนเตียง ส่วนฉันนอนโซฟา นี่แหละคือหน้าที่ของเธอ หากรับทำงานนี้”

ธีธรรมบอกเพิ่มเติมให้ภทรียารับรู้ เขาคิดมาตลอดทั้งคืนว่าจะต้องทำทุกอย่างให้สมจริง ไม่เช่นนั้นบุพการีของเขาไม่มีทางเชื่อ โดยเฉพาะคุณหญิงลักษณะที่จะไม่เชื่อการแต่งงานสายฟ้าแลบของเขาครั้งนี้แน่นอน ฉะนั้นต้องสมจริงสมจังเข้าไว้

“แล้วปรางจะต้องสู้รบตบมือกับคุณแม่ของคุณหรือเปล่านั้น พี่จุ่มบอกปรางว่า คุณแม่ของคุณไม่ธรรมดา ปรางจะได้เตรียมตัวรับมือถูก” ภทรียาสอบถามเพิ่มเติม

“อืม...ก็อาจมีบ้างตามประสาแม่ผัวไม่ชอบหน้าลูกสะใภ้ โดยเฉพาะลูกสะใภ้ที่ไม่ต้องการ” เขาตอบตามตรง และคิดว่าเรื่องนี้ต้องเกิดขึ้นแน่นอน “ว่าไงล่ะ เธอจะรับทำงานนี้ไหม”

“รับค่ะ” ภทรียากคิดว่าไม่มีอะไรเสียหาย ถึงแม้จะต้องย้ายเข้าไปอยู่บ้านเขา และมีความเสี่ยงเมื่อต้องอยู่ร่วมกับชายที่เพิ่งรู้จัก เธอเชื่อมั่นในตัวธีธรรม และเชื่อว่าเธอปกป้องตัวเองได้ แต่จะว่าไปเธอก็ไม่มีทางเลือก พุดได้ว่าเป็นทางรอดทางเดียวที่จะไม่ถูกยึดค่ามวญ แต่ปัญหาที่ภทรียาหนักใจคือ เรื่องค่าจ้าง “แล้วเรื่องค่าจ้างล่ะคะ คุณจะให้ปรางเท่าไร”

“เธอก็เรียกมาสิว่าจะเอาเท่าไร” เขาเปิดโอกาสให้ภทรียาเสนอเงินค่าจ้าง

หญิงสาวตอบแบบไม่หยุดคิด รวากับมีจำนวนเงินในใจ “แปดแสน”

รุ่งราตรีตกใจเมื่อได้ยินจำนวนเงินที่ภทรียาต้องการ เธอคิดว่ามันสูงมาก และฉัตรธรรมอาจปฏิเสธเพื่อหาคนอื่น ถ้าเป็นเช่นนั้นเธอต้องอดได้ค่านายหน้าจำนวนหนึ่งแสนบาทไปด้วย รุ่งราตรีจึงนั่งลุ้นว่าฉัตรธรรมจะตอบอย่างไร ภทรียาก็ลุ้นด้วยเช่นกัน

ว่าที่นายจ้างมองหน้าภทรียาซึ่งมองเขาตาปริบๆ เงินที่เธอเสนอมาไม่มากไปสำหรับเขาที่ร่ำรวยมหาศาล ฉัตรธรรมคิดว่ามันน้อยนิดด้วยซ้ำ ประกอบกับเขารู้เรื่องนี้สินของภทรียาจากรุ่งราตรี แต่ไม่รู้จำนวนเงินที่แน่นอน รู้เพียงว่านับแสนบาท รวมทั้งรู้ภาระอันหนักอึ้งที่เธอต้องแบกรับต่อจากบิดาซึ่งเสียชีวิต ตอนนั้นเขารู้สึกทั้งในความสามารถของภทรียาพอเห็นหน้าและได้พูดคุย เขาก็อยากจะช่วยเธอ เพราะคิดว่าต่างคนต่างช่วยซึ่งกันและกัน

“ฉันให้เธอหนึ่งล้าน แต่เธอต้องมาเป็นเมียให้ฉันหกเดือน เพื่อให้คุณแม่ตายใจ เลิกล้มที่จะหาเมียให้ฉัน และฉันจะให้ค่าจ้างในแต่ละเดือนต่างหากอีกเดือนละหนึ่งแสน ขอเพียงเธอทำงานให้คุ้มกับเงินที่ฉันจ้างเธอแค่นี้เธอทำได้ไหม”

สองสาวตาโตกับจำนวนเงินที่ฉัตรธรรมเสนอมา ตอนแรกพวกเขาเห็นว่าเขาจะปฏิเสธหรือให้เงินในจำนวนที่ต่ำกว่านี้ แต่กลับกลายเป็นว่ามากกว่าและได้รับเป็นรายเดือนอีกต่างหาก รุ่งราตรียิ้มกว้าง รู้สึกยินดีที่ภทรียาจะมีเงินไปใช้หนี้เสียหมี แล้วเธอก็จะได้เงินหนึ่งแสนบาทเป็นค่าตอบแทน

“ทำได้ค่ะ ตกลงตามนี้ค่ะ” ภทรียารีบตกลงอย่างรวดเร็ว รวากับกลัวเขาเปลี่ยนใจ

“พຽ່ງນີ້ຕອນເກົ່າໂມງເຂົ້າເຈອກັນທີ່ເຂດສາຍໄຫມ ເຈດເຕຣືຍມກະເປົ່າ ເສື້ອຜ້າໄວ້ເລືຍນະ ຈຕະເປືຍນສມຣສເສຣີຈ ຈັນຈະພາເຈວໄປຫາຄຸນພ່ອຄຸນແມ່ ເລືຍ” ຣັຊຮຣຣມ໌ນັດ

“ເຣື່ອງນັ້ນໄມ້ມີບັນຫາຕະ ແຕ່ປຣາງຂອເຈນກ່ອນໄດ້ໄຫມຕະ ຕົວປຣາງຈະ ເອາໄປໃຫ້ເນີ້ ປຣາງອຍາກເຄຣືຍຣເຣື່ອງເນີ້ລິນກ່ອນຕະ ປຣາງເຈິງຈະທຳເນົາທີ່ເມືຍ ກຳມະລອໃຫ້ຄຸນໄດ້ອຍາງເຕັມທີ່”

“ເຣື່ອງເຈນໄມ້ໃຫ້ບັນຫາ ເຈວບອກເລຂທີ່ບັນຫີມາໄດ້ເລືຍ ຈັນຈະໂອນເຈນ ຜ່ານເນີຕໃຫ້ຕອນນີ້ເລືຍ ເຈວຈະໄດ້ຈັດກຣເຣື່ອງເນີ້ລິນໃຫ້ເຣືຍບໍ່ອຍ”

ກັທຣືຍາຣືບືບືບສມຸດຣນາຕຣາທີ່ພກຕິດຕົວສ່ງໃຫ້ຣັຊຮຣຣມ໌ ເຂາທຳ ຄຸຣກຣຣມທາງກຣເຈນຜ່ານອິນເທອຣ໌ເນີຕໄມ້ເກີນາທີ່ເກືຍເນົາຂຶ້ນມອງເນືງສາວ

“ຈັນໂອນເຈນເຂົ້າບັນຫີຂອເຈວແລ້ວ ເອາໄປໃຫ້ເນີ້ໄດ້ເລືຍ” ເຂາພຸດພຣ່ອມ ກັບສ່ງສມຸດບັນຫີຕິນໃຫ້ກັທຣືຍາ “ສ່ວນເຈວ ຈັນຈ່າຍເປັນເຂັດໃຫ້ກັແລ້ວກັນ”

“ຕະ ຄຸນອ່ອງ ຂອບຄຸນມາກຕະ” ຈຸ່ງຣາຕຣິກລ່າວແລ້ວຍື່ນມືໄປຣັບເຂັດ ເກັບເຂົ້າກະເປົ່າສະພາຍ

“ຂອບຄຸນຕະຄຸນອ່ອງ ປຣາງຂອຕົວໄປເຄຣືຍຣເຣື່ອງເນີ້ກ່ອນນະຕະ ພຽ່ງນີ້ເຈອກັນຕະ ຣັບຣອງວ່າປຣາງໄມ້ເບື້ຍວແນ່ນອນ” ກັທຣືຍາພຸດເສືຍງໄສ ໃບເນົາເຕັມໄປດ້ວຍຣອຍຍັມ ຮູ້ສິກດີໃຈທີ່ມີເຈນໄປໃຫ້ເນີ້ເສືຍມີ ເພຣະມັນ ເມຍາຄວາມວ່າເຈວຣັກຣາຕ່າຍມວຍຂອບິດາໄວ້ໄດ້ໃນທີ່ສຸດ

“ອີ້ມ ເຈອກັນພຽ່ງນີ້”

ສອງສາວຍກມືໄວ້ລາຣັຊຮຣຣມ໌ ກ່ອນຈະລຸກແລະເດີນອອກໄປຈາກອ້ອງ ທຳງານອັນແສນໂອ່າຂອເຂາ

ຣັຊຮຣຣມ໌ດອນເຍາຍໃຈອຍາງໂລ່ງອກທີ່ຫາກຣຣາຈຳເປັນໄດ້ໃນຣະຍະເວລາ ໄມ້ເກີວັນ ແຕ່ເຂາເຖິງແກ້ບັນຫາໄດ້ເຖິງເນື່ອງເປລາະ ເນື່ອງຈາກພຽ່ງນີ້ມີອຸປຣຣອດ ໃຫຍ່ຫລວງຣອຍູ ເຂານີກໄມ້ອອກເລືຍວ່າຫາກມາຣາຮູ້ວ່າເຂາຈຕະເປືຍນສມຣສ ກັບກັທຣືຍາ ອະໄວຈະເກີດຂຶ້ນ ບ້ານຈະແຕກຫືຣືອຫືວເຂາຈະແຕກ ຈານນີ້ລຸ້ນກັນ ຕົວໂກ່ງ

ตกค้างวันเดียวกัน

สุมนทาเดินเข้ามาในบ้านเพื่อนรักหลังเลิกทำงาน แทนที่จะรีบกลับบ้าน เพราะวันนี้ภัทรียาตกลงรับงานว่าจ้างเป็นเมียจัดฉากของฉัตรธรรม ภาสวัชร ด้วยค่าจ้างที่สูงถึงหนึ่งล้านบาท แถมยังได้เงินเดือนอีกเดือนละหนึ่งแสนตามเงื่อนไขที่ตกลงกัน สุมนทาดีใจแทนเพื่อนที่ปลดหนี้สินรุงรังมานานกว่าสี่ปีได้สำเร็จ แถมยังมีเงินเหลือสำหรับดูแลค่ายมวยอีกด้วย

“ฉันดีใจกับแกด้วยนะปรางที่ปลดหนี้ได้สักที” สุมนทาพูดเป็นประโยคแรกเมื่อเข้ามาในห้องนอนของภัทรียาที่กำลังเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า

“ฉันก็ดีใจที่สุดเลย แม่กับบ๋องนก็พลอยดีใจกันใหญ่” ภัทรียาบอกพร้อมรอยยิ้ม

“ว่าแต่แม่แกว่าไงบ้างเรื่องที่ต้องไปอยู่กับคุณอ๋องที่บ้านเขาอะ”

เรื่องที่รุ่งราตรีเสนองานนี้ให้ภัทรียา สุมนทาเล่าให้ล้วยพรและอิสริยารับรู้ พอทั้งสองรู้ว่ามิช้องทางหาเงินมาใช้หนี้ก็ดีใจมาก รวบรวมสรรพคัมภีร์หาวิธีให้ครอบครัว ความหวังที่ไม่เคยมีฉายวับขึ้นทันใด อีกทั้งงานนี้ไม่มีอะไรเสียหาย เป็นแค่เมียในนามเท่านั้น แต่ที่กังวลคือเรื่องค่าจ้าง ทั้งสองไม่แน่ใจว่าฉัตรธรรมจะให้เงินค่าจ้างตามที่ภัทรียาขอหรือไม่

“แม่อีกไม่ว่าอะไร แม่รู้ว่าฉันเอาตัวรอดได้”

หลังจากภัทรียานำข่าวดีมาบอกล้วยพร ว่าชำระหนี้สินครบถ้วนทั้งต้นและดอก รวมทั้งฉีกสัญญาเงินกู้ที่จำดาบทำไว้กับเสี่ยหมีด้วยมือตัวเอง ตอนนี้อยู่ครอบครัวเธอไม่มีหนี้สินอีกต่อไปแล้ว แถมยังมีเงินทุนอีกก้อนโตไว้ใช้จ่ายในบ้านและปรับปรุงค่ายมวย ล้วยพรกับอิสริยาดีใจจนน้ำตาไหล สามคนแม่ลูกกอดกันกลม ก่อนที่ภัทรียาจะบอกมารดากับน้องสาว ว่าเธอต้องไปอยู่บ้านของสามีกำมะลอเพื่อความสมจริงรวมถึงจดทะเบียนสมรสด้วย

‘มันจำเป็นนะแม่ที่ปรางจะต้องไปอยู่บ้านเขา เป็นข้อตกลงที่ปราง
เลี้ยงไม่ได้ อีกอย่างปรางก็รับเงินเขามาแล้ว ใช้หนี้เสียหมีเสร็จสรรพ คงจะ
แก้ไขอะไรไม่ได้’ ภัทรียาบอกรมารดา

‘แม่รู้และเข้าใจ และรู้ดีว่าความจำเป็นมันบังคับให้ปรางตัดสินใจ
แบบนี้ แล้วแม่ก็เชื่อว่าปรางของแม่เก่ง ดูแลตัวเองได้’ วลัยพรพูดอย่าง
รู้ในสัจจกถาคนนี้

‘เชื่อก่อนปรางเถอะแม่ มะปราง ลูกจ๋าดาบ ศิษย์จอมทงของชะอย่าง
สบายไปสิบแปดอย่าง’ ภัทรียาพูดให้มารดามั่นใจและคลายความวิตก
กังวล

‘ฉันก็มั่นใจว่าแกเอาตัวรอดได้ ดูอย่างนักเลงแถวนี้สิ เจอแกชก
ปากแตก หัวโนไปตั้งหลายคน หายเข้าไปเลย’ สุมณฑาเชื่อในตัวเพื่อนรัก
“ว่าแต่คุณต้องหล่อไหม”

ภัทรียาชะงักมือที่กำลังพับเสื้อผ้าเมื่อได้ยินคำถาม หวนนึกถึง
ไบหน้าอันหล่อเหลาไม่ต่างกับเทพบุตรในฝัน หัวใจสาวก็เต้นแรงไม่รู้ตัว
แก้มทั้งสองข้างร้อนผ่าวทันใด

“ก็หล่อนะ ดูดีมากๆ สมาร์ท เท่” ภัทรียาตอบ

สุมณฑาอมยิ้มเมื่อมองหน้าเพื่อนและพูดเข้า “แล้วทำไมแกต้อง
หน้าแดงด้วยล่ะ ออย่าบอกระว่าหลงรักผัวกำมะลอ”

“จะบ้าเหวอ ฉันเพิ่งเห็นหน้าคุณครั้งแรกนะแก จะไม่ใจหายไป
หน่อยเหวอที่รักเขาตั้งแต่แรกเห็น” คนถูกเพื่อนแซวปฏิเสธพลัน หน้าแดง
มากขึ้น

ขณะนั้นจู่ๆ สุมณฑาก็นึกถึงหมอดูต้นมะยมขึ้นมา นึกถึงคำทำนาย
ของลุงหมอดูที่เกิดขึ้นจริง

“ไปซะซะเลยแก แกจำคำทำนายของลุงหมอดูต้นมะยมได้ไหม ที่
บอกว่าวันนี้แกจะเจอเนื้อคู่ หรือว่าคุณต้องจะเป็นเนื้อคู่แก เพราะแกเจอ
เขาวันนี้ พรุ่งนี้แกก็ต้องจดทะเบียนกับคุณอ่อง ก็ถือว่าแกแต่งงานมี

ครอบครัว แล้วยิ่งเรื่องที่เกิดถามว่าจะรักษาค่ายมวยได้หรือเปล่า ลุงหมอดูตอบว่าได้ ซึ่งมันก็ได้จริงๆ คำทำนายของลุงต้นมะยมเป็นจริงแล้ว โอ้โห... ลุงหมอดูคุณแม่จริงๆ สมคำร่ำลือสุดๆ” สมณฑามีสีหน้าตื่นตื่นระหว่างพูด

หัวใจของภทรียาเต้นเร็วมากขึ้น วันนี้เธอก็คิดเรื่องนี้เช่นกัน ยังชื่นชมความแม่นยำในการดูดวงของหมอดูต้นมะยมที่ทายหลายเรื่องได้ถูกฝั่ง แต่มีหนึ่งเรื่องที่ภทรียายังไม่ปักใจเท่าไรนัก คือเนื้อคู่ ที่หมอดูทายไว้ว่าเธอจะพบเนื้อคู่วันนี้

“คงไม่ใช่คุณอ่องหรอกแก เพราะวันนี้ฉันเจอผู้ชายตั้งเยอะแยะ แทบจะนับไม่หวาดไม่ไหว ขึ้นรถเมล์ก็เจอเป็นสิบ เข้าไปในอาคารสำนักงานของคุณอ่องก็เจอไม่ใช่น้อย ไปธนาคารก็เจออีก เอาเงินไปคืนเสียหมีก็เจอเหมือนกัน ฉันก็ไม่รู้หรอกว่าผู้ชายคนไหนเป็นเนื้อคู่ ฉันว่านะ คำทำนายข้อนี้อาจจะยากสุด”

ภทรียากก็อยากโมเมว่าธชธรรมเป็นเนื้อคู่ของเธอ เพราะเขาทั้งหล่อ รวย สมาร์ท และภูมิฐานจนไม่อยากละสายตา ครบสูตรที่สาวๆ หมายถึง แต่ภทรียากก็ไม่อยากหวังเกินเอื้อม รู้ดีว่าเขาไม่มีทางก้มมองคนที่ฐานะต่ำต้อยกว่าแน่ โดยเฉพาะเธอ

“มันก็จริงของแก” สมณฑาเห็นด้วย “มันก็พิสูจน์ยากจริงๆ เดินสวนกับผู้ชายตั้งหลายสิบคน คงไม่รู้หรอกว่าใครคือเนื้อคู่เรา นอกจากกามเทพ”

“อย่าไปคิดให้มันปวดหัวเลย เรื่องแบบนี้คิดไปก็เท่านั้น อีกอย่างฉันคงไม่ไปถามกามเทพด้วย เพราะกามเทพหน้าตาเป็นยังไง อยู่ที่ไหนยังไม่รู้เลย”

“แกก็ไปถามลุงหมอดูสิ เผื่อเขาจะรู้เพราะคุณแม่ขนาดนั้น ทั้งของแกและฉัน เขาต้องรู้แน่ๆ ว่าเนื้อคู่ของแกคือใคร” สมณฑายุเพราะเธอก็ต้องการรู้เช่นกัน

“แกอยากรู้ขนาดนั้นเลยหรอ แต่ฉันไม่อยากรู้นี่ ถ้าแกอยากรู้แกก็ไปถามหมอคนเดียวกันแล้วกัน” ภัทรียาแสร้งทำเป็นไม่อยากรู้ ทั้งที่อยากรู้มากกว่าสุมณฑาเสียอีก

“แต่ฉันว่าถึงยังไงแกก็ต้องไปกับฉันอยู่ดี ฉันมั่นใจ”

“ทำไมแกถึงมั่นใจอย่างนั้นล่ะ” ภัทรียาถามกลับ

“แกลืมไปแล้วหรอว่า ลุงหมอคุณนั้นอะไรไว้กับแก แล้วผลที่ออกมาคือแกแพ้ เพราะฉะนั้นแกก็ต้องทำตามที่ตกลงกับลุงหมอ แกไปเลี้ยงอาหารเด็กเล็กก็ต้องแวะไปหาลุงหมออยู่ดีจริงไหม”

ภัทรียาลืมเรื่องนี้เสียสนิท เพราะมันแต่ดีใจที่ปลดหนี้สินซึ่งรัดตัวมานานได้สำเร็จ

“ใครว่าฉันแพ้ ฉันยังไม่แพ้สักหน่อย เพราะฉันยังไม่ได้แต่งงาน การจดทะเบียนสมรสครั้งนี้เป็นการแต่งงานหลอกๆ ไม่ได้แต่งงานจริงๆสักหน่อย” ภัทรียาเถียงขำๆ คุยๆ

“แต่ลุงหมอไม่ได้เจาะจงเหมือนกันว่าการแต่งงานของแกจะหลอกหรือจริงไม่ใช่หรอ เพราะฉะนั้นถือว่าเกิดขึ้นจริงตามคำทำนาย แกโยกโย้ไม่ได้นะ” สุมณฑาพูดเสียภัทรียาหาคำโต้แย้งไม่ได้ เนื่องจากเป็นความจริง

ภัทรียาที่จำต้องยอมรับความพ่ายแพ้อย่างเสียไม่ได้ ทำหน้าอใส่เพื่อนตัวดี

“ถ้าอย่างนั้นค่อยนัดกันก็แล้วกันว่าจะไปวันไหน แต่ฉันไม่ถามเรื่องที่คุณอยากรู้นะ แกอยากรู้ก็ถามเองก็แล้วกัน” สุมณฑายิ้มกว้างอย่างสนใจที่ทำให้เพื่อนรักยอมไปหาหมอคุณต้นมะยมอีกครั้ง

“หลังปีใหม่เป็นไง ช่วงปีใหม่ฉันต้องไปบ้านแม่ คงไปเป็นเพื่อนแกไม่ได้ หลังปีใหม่นี้ดีที่สุด”

“อืมได้” เจ้าของห้องรับคำ “ว่าแต่งงานของแกเป็นไงบ้าง ดีเหมือนที่คิดไว้หรือเปล่า”

“ยังตอบไม่ได้หรอกว่ามันดีหรือไม่ดี เพิ่งทำงานแค่วันแรกเอง แต่จากที่ดูๆ ก็ไม่น่ามีอะไร”

“บริษัทใหญ่ขนาดนั้นเรื่องงานคงไม่มีปัญหา แต่ฉันกลัวเรื่องคนมากกว่า แกต้องระวังตัวด้วยนะกระแต เป็นเด็กใหม่เดี๋ยวจะโดนคนเก่าใช้งานเหมือนวัวเหมือนควาย” ภัทรียาเตือนเพื่อน

“ฉันรู้แล้ว ขอบใจนะที่เป็นห่วง เดี่ยวฉันช่วยแกเก็บเสื้อผ้าดีกว่า จะได้เสร็จเร็ว”

หญิงสาวสองคนช่วยกันพับเสื้อผ้าใส่กระเป๋า พร้อมกับพูดคุยตามประสาเพื่อนรัก และอีกราวครึ่งชั่วโมงต่อมา สุขุมทาก็ขอตัวกลับ ส่วนภัทรียาลงมือคำนวณค่าใช้จ่ายในบ้าน รวมทั้งหนี้สินเล็กๆ น้อยๆ ที่ค้างอยู่หลายราย และที่ขาดไม่ได้คือเงินที่ใช้จ่ายในค้ายมวย ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์การซ่อมที่ต้องซื้อทดแทนของเก่าซึ่งมีอายุการใช้งานมาก เรื่องเงินค้างจ่ายนักมวย และที่สำคัญที่สุดเธอตั้งใจแบ่งเงินจ่ายค่าจ้างสอนมวยให้จำเอก ที่ไม่เคยได้รับค่าจ้างมานานนับปีอีกด้วย ภัทรียาตั้งใจใช้เงินที่เหลือให้เป็นประโยชน์มากที่สุด